

Sınıf sendikacılığı için

DDDSB

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Bülteni Ocak 2009

İçindekiler

*Sendikalar “çaresiz”,
işçi sınıfı militan
Sayfa 3-4*

*İşçi sınıfını
örgütleyecek program
hepimizin ihtiyacıdır
Sayfa 7*

*Bugünkü duruşumuz
yarını tayin eder
Sayfa 8-9*

*Yunanistan’ı görmek
Sayfa 10*

*Sendikal mücadele için
zemin şimdi daha güçlü
Sayfa 12*

*Bir direnişin
anatomisi
Sayfa 13*

**Direniş! İşgal!
Sınıf kinimiz büyüyor!
DDSB’ye omuz ver,
kazanacağız!**

YH ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟ Α

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey” K. Marks

Merhabalar

İKİNCİ sayımızla yeniden birlikteyiz. Birinci sayımızı çıkarırken sizlere kısaca geleceğe dair düşüncelerimizi aktarmıştık. Bugün bu sayımızla birlikte bir yandan Program Taslağı'na ait düşüncelerimizi, neleri hedeflediğimizi biraz daha ayrıntılı olarak aktarıırken diğer yandan DDSB Programı üzerine yapacağımız tartışmalarla eksiklerimizi tamamlamak istiyoruz. Bunu daha hızlı ve kısa sürede gerçekleştirmek için www.devrimecidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com ve ddsbirlik@gmail.com adresleri oluşturduk. Tartışmalarımızı adreslerimiz ve bültenimiz aracılığıyla daha canlı yapacağımızı düşünüyoruz. Bu tartışmalara DDSB'liler başta olmak üzere, sınıf hareketi içerisinde olan tüm dostlarımızın katılmalarını

ve düşüncelerini bizlerle paylaşmalarını bekliyoruz.

KAPİTALİST krizin işçi sınıfı ve emekçiler için anlamının işsizlik, pahalılık, yoksulluk, hak gaspları olduğu daha yakıcı bir şekilde hissedilmektedir. Ancak böylesi süreçlerin, ezilen sömürülen yığınların öfkesini patlamaya hazır duruma getirdiğini de unutmamız gerekiyor. Görev ve sorumluluklarımız tam da bu noktada ağırlaşıyor. DDSB Programı'na ilişkin tartışmalarımız, sınıf içerisindeki örgütlenme çalışmalarımız, deneyim ve tecrübelerimizden öğrenme çabamız tam da bu süreçte önem kazanıyor.

KAPİTALİST-EMPERYALİST sistemin yaşadığı krizin sonuçlarının nasıl bir sürece evrileceğini sınıf mücadelesinin seyri belirleyecektir. Mücadelenin geri ve dağı-

nık olması bu süreçteki durumu belirlemektedir ancak yaşanan süreç bu dağınıklığı toparlanmasının olanaklarını yaratmıştır. İşçi sınıfının örgütlenme olanağının olduğu en avantajlı süreci yaşamaktayız. Bu süreci bütün gücümüzle yüklenerek örgütleyemezsek yarın bizim için daha zor bir süreç olacaktır. Bu nedenle işçi sınıfı içindeki mücadelede rolümüzü gözardı etmemeliyiz.

DDSB PROGRAMINI bu süreçle birlikte ele almamız gerekmektedir. Krizin emekçilere ekonomik olarak yansıyan sonuçları yolsuzluk, yoksulluk, işsizliktir. Bu, bizim açımızdan nerelere yönelmemiz gerektiğini de göstermektedir. İşsizler güvencesizler bu sürecin örgütlenecek en önemli kesimlerindedir. Bu kesimlerin sistemin en hızlı etki-

lediği alanlar olarak da gözardı edilmemesi gerekmektedir. Bugün bu alanların örgütlenmesi en olanaklı duruma sahiptir. Krizin nedenlerinin doğru anlaşılması durumunda ortaya çıkan sonuçlar kapitalist sistemin lehine olacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kesimler sistemin geliştirdiği yeni politikaların etkisinde kalarak bugünkü gibi politik bir güç olmaktan uzak, örgütsüz ve dağınık bir şekilde yaşamını sürdürmeye çalışacaktır.

SOSYALİZMİN güncelliğinin daha net anlaşıldığı bu süreç işçi sınıfının gücünü örgütleyeceği, sınıf savaşını büyüteceği bir aşamaya evrilebilir. İşçi sınıfı kapitalist sistemi sarsacak güçlü vuruşları bu dönemde gerçekleştirebilir. DDSB bunu gerçekleştirmede önemli bir rol oynayacaktır.

www.devrimecidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com

ddsbirlik@gmail.com

“Hızlı gelişim bilgiden yoksunsa kör olur; her bilgi, içinde eylem yoksa boşunadır ve her eylem, içinde sevgi yoksa boştur.” Halil Cibran

Özgür Gelecek Yolunda Yeni Demokrasi Özel Sayı: 2009/01

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık Adres: Davutpaşa Cad. 75/2 B 366 Topkapı/İstanbul Tel:0 212 544 66 34

Sendikalar “çaresiz”, işçi sınıfı militan!

Başbakan için 100 bin kişinin İŞKUR'a başvurduğu, işsiz sayısının binleri bulduğu, açlığın büyüdüğü, borç nedeniyle insanların intihar ettiği ülkemizde bütün bu yaşananlar psikolojik olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor

R. T. Erdoğan dünyayı ve ülkeyi kapsıyarak kavuran krizle ilgili önce “teğet geçer” açıklaması yaptı, ardından da “Türkiye’deki olay psikolojik. Kasıtlı olarak, psikolojik olarak krizi körükleme gayreti içerisinde olanlar var” dedi. 100 bin kişinin İŞKUR’a başvurduğu, işsiz sayısının binleri bulduğu, açlığın büyüdüğü, borç nedeniyle insanların intihar ettiği ülkemizde bütün bu yaşananlar psikolojik olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor onun için. Artık hiç kimsenin inkar etmediği kriz gerçeğini Başbakan Erdoğan inkar ededursun kriz, 2009 yılında daha sarsıcı etkilerle geleceğini işaret ediyor.

Krizin incelenmesi ve tartışılması gereken bir dizi yönü var. Gerek ekonomik, gerekse de siyasal nedenleri ve sonuçları açısından. Tüm bunlarla birlikte önemli olan diğer bir nokta da krizin ağır sonuçlarını yaşayan ve bunu açlık ve işsizlikle ödeyen emekçilerin durumu. Eylül ayından itibaren artan işçi kıyımı kriz gerekçe gösterilerek

yapıldı. Sendikalaşmaya yönelik sistemin mevcut saldırısı kriz gerekçesi ile daha da yoğunlaştırıldı. Sendikalı işçilerin öncelikli hedef olarak belirlendiği bu saldırı dalgası, çeşitli eylem ve direnişlerle karşılanmaya çalışıldı. Bu direnişler sadece işten atmalara karşı değil, aynı zamanda sendikal bürokrasiye karşı da mücadele anlamını taşıyor. Çünkü krizin etkilerine bağlı olarak gelişen tepkinin önünün alınmasında patronlar, sendikal bürokrasiyi de işin içine sokmuş durumda.

Kriz ve krize karşı “sendikal mücadele” yöntemleri!

18 Aralık’ta Brissa Lastik Fabrikası’nda patron, krizi gerekçe göstererek 82 işçiyi işten çıkarttı. İşçiler tepkilerini önce şalter indirerek, ardından da kendilerini fabrikaya kapatarak gösterdiler. Patronun 200 işçinin işten çıkarılacağı açıklamasında bulunması üzerine 3 gün kendilerini fabrikaya kapatarak eylemlerini sürdüren işçiler, sendikaları Lastik-İş’in devreye girmesiyle eylemlerini fabrika kapısının önüne taşıdılar. Brissa’daki gelişmelerle ilgili açıklama yapan Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı **Abdullah Karacan**, “Lastik-İş Sendikası olarak tüm kesimlerin ortaklaşa aşabileceği bu krizde, işçi çıkartmayı çözüm olarak görmenin büyük bir sorumluluk olduğunu düşünmekteyiz” dedi! Ardından patronla yapılan görüşmelerin sonucunda toplam 64 işçinin işten atılmasına onay verildi. Sendikanın bu “militan” duruşu Pirelli patronunu da harekete geçirdi ve 80 işçinin işten atılması için İŞKUR’a başvuruldu. İşçi kıyımına karşı DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** de bir açıklama yaparak “Avrupa’da kriz yaşıyor ama işçi çıkartılmıyor” dedi. Belli ki Çelebi dünyadan ve ülkeden yeterince haberdar değil. Avrupa’da Eylül ayından beri otomotiv sanayi başta olmak üzere, daha

bir dizi sanayi iş kolunda binlerce işçinin işten çıkarıldığını henüz duymamış. Daha da önemlisi ABD başta olmak üzere emperyalist ülkeler, yardım amaçlı kesenin ağzını açtıklarında işçi ücretlerinin kesintiye uğratılması gibi temel haklara saldırı şartı koyarken bu konuda sendikalardan da yardım talebinde bulunmaktadırlar. Amaç işçilerin tepkilerini sisteme değil, sendikalara yöneltmesini sağlamak. Yani Süleyman Çelebi’nin örnek verdiği Avrupa’da da durum farklı değil.

Metal-İş Sendikası’nın aylardır tartışmaları devam eden toplu sözleşme örneğinde de sendikaların kriz karşısındaki “duyarlılığını” görmek mümkün. 100 bin işçiyi ilgilendiren TİS sonrası yapılan açıklamalarda “Bizi tatmin eden bir sözleşme olmasa da krizin her geçen gün daha da çok hissedildiği bir dönemde bir sözleşme imzaladık” denildi. Metal-İş kolundaki TİS sürecinin işten atmaların yoğun yaşandığı bir süreçte grev ya da direniş hattına oturması oldukça önemli bir gelişmeyi ifade ediyordu. Bu anlamda toplu sözleşmenin anlaşma ile sonuçlanması oldukça önemliydi. Sendika açısından ise bu süreci karşılaya-

cak, örgütleyecek bir niteliğe ve duruşa sahip olmamasından kaynaklı tam da böyle bir dönemde istemediği bir konuma düşürülebilirdi. Bu yüzden de TİS “kimsenin içine sinmese de” imzalandı.

Sendikaların krizle birlikte geliştirdiği bu tavır sadece DİSK değil, Türk-İş cephesinde de yaşanmaktadır. Kriz bahanesiyle 7 bin işçinin işine son verilen Tuzla Tersaneleri’nde yaşanan bu durumla ilgili açıklama yapan Türk-İş’e bağlı Dok Gemi-İş Sendikası Başkanı **Necip Nalbantoğlu**; “Biz işçiler adına haklarımızın bazılarında vazgeçmeye hazırız” açıklamasında bulundu. Ölüm makinesi tersanelerde, iş güvencesiz, sigortasız, sendikasız çalışan işçiler hangi haklarından feragat edecek acaba?(!) Kum torbası olarak kullanılma haklarından mı, yoksa açlık tehditi karşısında hiçbir anlamı olmayan ölüm haklarından mı? Bu soruları çoğaltmak mümkün. “İşçi hakları savunucusu” bu sendikacıların sınıf adına konuşmadıkları bir gerçek. Onlar tersanelerde ardarda çıkan cenazeler karşısındaki tutumlarını bu dönemde de devam ettirmekteler.

Krizin 2009 yılında daha fazla kendini hissettireceği gerçeği ile birlikte düşünerek devrimci-demokrat sendika şubelerinin eylem birliğinin ne kadar önemli bir yerde durduğunu görmek gerekiyor. Sürecin örgütlenmesinde bu şubelerin oynayacağı rolü küçümsemeden hareket etmek zorundayız. Bunun için de DDSB'li emekçilerin oynaması gereken misyon oldukça önemlidir.

Militan mücadeleyi örgütlemek zorundayız!

Bu örnekler ülkemizde kendilerini işçi sınıfının temsilcileri olarak nitelendiren sendikaların bugün durduğu yeri anlamak açısından önemlidir. Bu duruş kuşkusuz bugüne ait değildir. Mevcut olanın kendini bir kez daha bu somutta göstermesidir. Ülkemizdeki konfederasyonlar kuruldukları günden bugüne işçi sınıfının haklı ve meşru mücadelesi karşısındaki duruşlarını devam ettirmekteler. Bunlar krizi aşmak için fikir üreten, işçi kıyımına göz yuman, işçilerin kazanılmış haklarının gaspına sessiz kalan "devrimci" sendikalar.

Kuşkusuz tüm bunlara rağmen şu noktanın altını çizmek gerekir. Mevcut konfederasyonların başına çöreklenmiş sarı-işbirlikçi anlayışa, düzen içi mücadele çizgisine rağmen devrimci-demokrat güçlerin yönetiminde olduğu ya da kitle içinde örgütlendikleri şubeler-

de, işçi sınıfının haklı mücadelesi örgütlenmeye çalışılmaktadır. Bu durum kurulu bulunan konfederasyonların hepsi açısından böyledir. Üstelik bu şubelerde yürütülen mücadelenin bir yanını da konfederasyonların başına çöreklenmiş anlayışlara karşı mücadele taşımaktadır.

Bu gerçeği SSGSS yasası karşısı eylemlerde, 2008 1 Mayıs'ta ve en son krize karşı mücadelede bir kez daha görmek ve somutlamak mümkün. SSGSS saldırısının gündeme getirildiği dönemde bu şubeler genel merkezlerine rağmen biraraya gelmiş ve **İstanbul Şubeler Platformu**'nu kurmuştur. Süreç içinde Telekom grevinin yanısıra, DESA, E-Kart gibi bir dizi direnişin sahiplenilmesinin yanı sıra, 14 Mart ve 6 Nisan gibi SSGSS'ye karşı toplumun tüm kesimlerini buluşturan eylemler örgütlenmiştir. Yapılan eylemlerde işçilerin "**Kahrolsun sendika ağaları**" sloganı ise yine dikkat çeken önemli bir noktaydı. Bu durum konfederasyon yönetimlerini ciddi anlamda rahatsız edince uyarılar yapılmaya, devrimci ve demokrat anlayışların yıpratılması mücadelesine hız verildi.

Krizin işçi ve emekçileri daha fazla etkilediği bugünlerde ise işçilerin çıkarılmasına onay verilmesi, fabrika işgallerinin kapı önlerine taşınması, sendikanın mevcut anlayışına muhalefet eden işçilerin patronla anlaşmalı işten çıkarılmasına izin verilmesi, bu sendikaların önümüzdeki dönem rotasını da göstermektedir. Tabi bununla birlikte işçilerin patlayacak öfkesinin kendi koltuklarını da sarsacağı korkusu taşımıyorlar değil.

29 Kasım Ankara mitingi hem

bu gerçeği gölgelemek hem de tıpkı öncekilerde olduğu gibi kitlelerin tepkisini Ankara'da boşaltma çabasından başka bir şey değildir. Mitingin kitleliliği ise sendikaların başarısından ziyade, yaşanan sürecin kitlelerde yarattığı öfke birikiminin bir göstergesi olarak okumak gerekir. Konfederasyonların ve devletin istediği de bundan ötesi değil. Bu yüzden de emekçilerin Taksim yürüyüşüne barikat kurulurken, Mersin eylemine de saldırdı. Mesaj oldukça açık; **tepkiler, belirlenen sınırların dışına çıkmamalı!**

Krizin 2009 yılında daha fazla kendini hissettireceği gerçeği ile birlikte düşünerek devrimci-demokrat sendika şubelerinin eylem birliğinin ne kadar önemli bir yerde durduğunu görmek gerekiyor. Sürecin örgütlenmesinde bu şubelerin oynayacağı rolü küçümsemeden hareket etmek zorundayız. Bunun için de DDSB'li emekçilerin oynaması gereken misyon oldukça önemlidir. Yaklaşan süreci öngörmekle yetinmeyerek, pratik gereklerini yerine getirmeliyiz. Sürecin merkezinde olma, yönlendirme, öncülük etme görevimizi unutmamalıyız. Gerçekleştireceğimiz kurultay oldukça önemli bir sürece denk gelmektedir. Oluşan koşulları en doğru biçimde değerlendirerek yol kat etmeliyiz. Kurultay krize karşı kitlelerin bilinçlendirilmesi ve harekete geçirilmesi perspektifimizle buluştuğu zaman anlam ve değer kazanacaktır. Programımızı ve militan mücadele anlayışımızın propagandasını, güncel-somut gelişmelerle birlikte yaptığımızda kitleler tarafından anlaşılacak ve sahiplenilecektir. Bu gerçeği unutmadan görevlerimize yaklaşalım.

Krizin işçi ve emekçileri daha fazla etkilediği bugünlerde işçilerin çıkarılmasına onay verilmesi, fabrika işgallerinin kapı önlerine taşınması, sendikanın mevcut anlayışına muhalefet eden işçilerin patronla anlaşmalı işten çıkarılmasına izin verilmesi, sendikaların önümüzdeki dönem rotasını da göstermektedir.

Kriz işçiye fatura edilemez! Yarınımıza sahip çıkacağız!

Emperyalist-kapitalist sistemin yapısal sorunlarının gün geçtikçe artarak gün yüzüne çıktığı, “küreselleşme” adı altında uygulanan politikaların yoksulluğu bırakalım çözmek bir yana daha da ağırlaştırdığı, sosyal politikaların iflas ettiği, açlık, kötü yaşam koşullarının derinleşmeye başladığı dönemde sistem zaten bugüne kadar yapısal olarak iflas etmiş bir görüntü çiziyordu.

Kapitalizmin serpilmeye başladığı dönemlerden bu yana gelinen noktada emperyalist-kapitalist sistemi krizler tarihi olarak da adlandırmak mümkündür. 1600’lü yıllardan bu yana uluslararası boyutta beş önemli finansal krizin olduğu görülmektedir. Sırasıyla 1637, 1710, 1789, 1857 ve 1929 tarihleri sistem açısından ağır bunalım dönemleri olmuştur. Bugün içinde bulunduğumuz krize baktığımızda ise tarihte emsali görülmemiş büyüklükte önlemler alındığını ve bu krizin en iyimser ekonomistler tarafından bile yüzyılın en büyük krizi olarak değerlendirildiğini görmekteyiz.

ABD’den gelen veriler krizin boyutunu gözler önüne sermektedir. Öyle görülmektedir ki, yüzyılın bu en büyük krizinde dünya ölçeğinde çok daha ciddi sosyal sorunlar yaşanacaktır. Önümüzdeki dönemlerde en büyük sorunlardan birisi **işsizlik** olacaktır. Emperyalist sistemin ağır hasta olduğu bu dönemde ABD’den gelen veriler oldukça çarpıcıdır. ABD ekonomisi şimdiki verilere göre son 34 yılın en büyük ekonomik daralmasıyla karşı karşıyadır. Son üç ayda işini kaybedenlerin sayısı **1.2 milyon** ve son bir sene içerisinde işini kaybedenlerin sayısı toplamda **1.9 milyona** ulaşmıştır. En son gelinen noktada ABD’li şirketler iflas etmemek, devletten yardım koparmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Sonuç itibarı ile kurtarma paketi çok daha genişlemekte ve kaynak ayıramayacak noktaya gelen ABD’nin para basması gündeme gelmektedir. ABD’nin 700 milyar dolarlık kurtarma paketinin yetersiz olduğu, ekonomiye bağlanan serümlerin fayda etmediği anlaşılmıştır. Bu nedenle bu paket daha da genişletilmek istenmekte ve ABD’nin finanse edilmesi gerekmektedir.

ABD’de işsizlik büyüyor

ABD ekonomik verilerine göre ABD’de Kasım ayında 533 bin kişi işinden olmuştur. **Yani sadece Kasım ayında yarım milyondan fazla kişi işten atılmıştır.** Ekonomik daralmanın giderek devam etmesi sonucunda işsizlik rakamlarının da büyümesi kaçınılmaz gözükmektedir. Uzun bir dönem ekonomik durgunluğun devam edeceği ve toparlanma süresinin 2011 yılından önce olamayacağı ekonomistler tarafından dile getirilmektedir. 1929-1941 *Büyük Buhran*’ının (1929 küresel krizine verilen ad) ardından ekonomik daralma öyle yaşanmıştı ki bu durum felaketle sonuçlanmış ve bu kriz II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın (II. Dünya Savaşı) zemini-

ni hazırlamıştı. Bu krizde Avrupa ekonomileri ciddi şekilde sarsılmış ve ABD Almanya’ya ambargo uygulamıştı. Almanya ekonomisi çökünce yoksulluk ve sefalet büyümüş, yaşam koşulları ağırlaşmıştı. Sonrasında Hitler faşizminin koşulları buradan beslenmişti. Aynı şekilde yine İtalya’da Mussolini faşizminin türemesi gibi. Yani o dönemde emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz ve sonrası paylaşım savaşı, halkları birbirine kırdırılmış ve sadece dünyanın %1’ine takabül eden bir kesimin çıkarları için geriye kalanlar karşı karşıya getirilmişti. Bu korkunç bir şeydi. Yaklaşık 40 milyon insanın hayatına mal olan bir savaş oldu. Ve bunun sorumlusu pazarları daralan çok uluslu şirketlerin doymak bilmeyen iştahlarıydı.

Türkiye ve Kriz

Ülkemiz tarihine baktığımızda ise küresel çapta ikinci kez büyük bir krize tanıklık ediyoruz. 1929-1941 *Büyük Buhran* döneminde Türkiye’nin içinde bulunduğu ekonomik koşullar oldukça sıkıntılı olmuştur. Türkiye krizin doğrudan etkilerinden çok, sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştır. O koşullarda ülke sanayisi son derece cılız ve ekonomide tarımsal üretimin payı oldukça büyüktü. Bu nedenle ekonomi dışarıya daha çok ticaret kanalından açıldı ve doğal olarak ticaret kanalından etkilenmişti. Bu dönemde dış pazara ihraç ettiğimiz en önemli mal tarım ürünleriydi. Büyük Buhran da finans krizi sonrası ülkeye hiçbir yabancı

içinde bulunduğumuz krizin etkilerini daha güçlü bir şekilde hissedecek olmanızı beraberinde getirecektir. Şöyle ki, ülkemizin fotoğrafına baktığımızda ekonomisi dışa açık, enerji ithal eden, sermaye ithal eden bir ülke konumundadır. Bu nedenle ülkemizin hem ticaret hem de finans kanalı olmak üzere iki önemli kanalı var. Bunlardan finans, ticarete göre iki kat daha açık bir kanaldır. Bir diğer önemli ayrıntı ise ihracat ve ithalat arasındaki ilişkinin niteliğindedir. İhracat ithalata bağımlı haldedir. Ve bu nedenle ne kadar büyük ihracat yaparsanız yapın daha fazla ithalat yapmanız gerekiyor. Rakamsal olarak baktığımızda ise ihracatın ithalata bağımlılık oranı yüzde 60 seviyelerindedir. Bu nedenle, bir yandan ihracat rekorları kırılırken, diğer yandan çok daha fazla ithalat rekorları kırılıyor. Yapılan ihracat, ithalatı karşılamamakta ve oluşan açık ülke hanesine borç olarak yazılmaktadır. Son 6.5 yıllık dönemde bu, pek sorun olmamıştı, çünkü dışarıdan ülkeye para girişi vardı ve sıcak para bankalara akıyordu. Ama günümüzde şartlar değişti. Artık bırakalım para gelmesini ülkeden kaçmaya çalışıyor. Bu nedenle sürekli ekonomi açık vermekte ve borç hanesi giderek kabarmaktadır. **Son TÜİK verilerine göre özel sektörün bugünkü borcu 144 milyar 792 milyon dolar olmuştur.** Dünya genelinde yaşanan finans krizinden kaynaklı eskiden olduğu gibi paranın bol olmaktan çıkarak kaynakların kurduğu bir dönemde olduğumuzdan, ülkeye para gelmemekte bu nedenle İMF ile anlaşarak kredi talep edilmeye çalışılmaktadır. Yani finans kanalından para gelmemektedir. Ticaret kanalı ise krizden dolayı resesyona (ekonomik durgunluğa) giren ülkelere kaynaklı giderek kapanmaktadır. Ve üretim gün geçtikçe azalmaktadır. Türkiye’nin en büyük alıcısı konumundaki Avrupa, ABD’de de olduğu gibi krizin ağır sonuçlarını yaşamakta ve aynı şekilde kurtarma paketleri hazırlamaktadır. İngiltere, Almanya, Danimarka gibi ülkeler uzun bir dönemdir zaten resesyona girdiler.

Dünyadaki krizi öncesinden gören ekonomistlerden **New York Üniversitesi İktisat Profesörü Nouriel Roubini** Aralık ayının ortasında yaptığı değerlendirmede küresel çapta ağır bir ekonomik durgunluğun olacağını söylemiş ve “Potansiyel bir mali krizin eşliğinde olan 12 ülke var. Avrupa’da Litvanya, Estonya, Letonya, Macaristan, Bulgaristan, Romanya, **Türkiye**, Ukrayna. Asya’da Pakistan, Endonezya, Güney Kore.-Ntvmsnbc, 23.12.08” diyerek Türkiye’yi de işaret etti. Bugün en iyimser ekonomistler dahi 2009 yılının ülkemiz için “**kayıp yıl**” ola-

başlamışken ortadaki tablo henüz erken olsa da önemli veriler sunmaktadır.

Sanayi üretimindeki göstergeler iyi bir referans olması nedeniyle ekonominin gidişatını gözler önüne sermektedir. Sanayi üretiminde Ağustos ayından itibaren giderek kuvvetlenen bir daralma yaşanmaktadır. İmalat sanayinde kapasite kullanım oranı sert bir düşüş yaşayarak yüzde 73’e düşmüştür. Ekim ayında bu değer, yüzde 77 iken Kasım ayı verilerine göre yüzde 73’e düşmüştür. Başka bir deyişle fabrikalarda üretim giderek azalmaktadır. İşten çıkarmalar da bu değerleri doğrulamaktadır.

Türkiye tarihinde görmediği 6.5 yıllık kesintisiz büyüme döneminde bile işsizlik sorunu çözülememiş ve istihdam yaratılmamıştır. Bu dönemde dahi istihdam yaratılmamışken yeni dönemde işsizliğin çığ gibi büyüyeceği ortadadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemler için en büyük sorunlarımızdan biri de işsizlik olacaktır.

cağını söylemektedir. Bu, 2009 yılında dünya genelinde ve özellikle ülkemizde deyim yerindeyse yaprak kımıldamayacağı anlamına gelmektedir. Kaldı ki, hakim olan görüş şu an Türkiye’nin 2011’den önce toplanmasının mümkün olamayacağıdır. Veriler bu tahminleri doğrulamaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)’nin son verilerine göre 2007 yılı Eylül ayından bu yana işsiz sayısı 295 bin kişi artarak yüzde 9.3’ten yüzde 10.3’e çıkmıştır. Henüz krizin etkileri ülkemizde daha yeni yeni hissedilmeye başlarken ilk göstergeler çarpıcıdır. Krizin tsunami dalgaları Türkiye’nin kıyılarına vurmaya

Türkiye tarihinde görmediği 6.5 yıllık kesintisiz büyüme döneminde bile işsizlik sorunu çözülememiş ve istihdam yaratılmamıştır. Bu dönemde dahi istihdam yaratılmamışken yeni dönemde işsizliğin çığ gibi büyüyeceği ortadadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemler için en büyük sorunlarımızdan biri de işsizlik olacaktır. İşsizliğin artması tüketim harcamalarını olumsuz bir şekilde etkilerken, tüketime düşmesi sonucu üretim de azalacak bu da daha fazla işten çıkarmalar anlamına gelecektir. Gelişmeler birbirini beslemekte ve tetiklemektedir.

Soygun timi IMF devrede

Geldiğimiz noktada, para bulamayan (finans kanalının kuruması) özel sektör, borç ödemelerinde sıkıntı yaşamakta ve bir an önce IMF ile anlaşılması yönünde telkinler vermektedir. IMF’den alınacak paranın da özel sektöre kaydırılması talep edilmektedir. Türkiye’nin ihtiyacı olan paranın 15-20 milyar dolar olduğu söylenmekte ve bir an önce anlaşma yapılması istenmektedir. **Yalnız IMF ile hala bir anlaşma sağlanamaması ve görüşmelerin uzun bir dönemdir devam etmesi bu paketin çok ağır hükümler içerdiğini açıkça ortaya koymaktadır.** IMF’nin vereceği paranın nerelerde kullanılacağı üzerinde ciddi pazarlıklar yapılmaktadır. Her zaman olduğu gibi bu paketten yatırım harcamalarının kısılması gündeme gelecek yani sağlık ve eğitim gibi alanlarda kısıtlamalara gidilecektir. Banka faizlerinin artırılması istenecek, krediler azaltılacaktır. Bu da IMF’nin bir taşla iki kuş vurma amacını göstermektedir. Böylece dışarıdan emperyalist sermaye ülkemizde paranın bol olmadığı bu dönemde finans kaynağı olarak yüksek faiz olduğu için gelecek ve bu ülkede hiçbir üretim yapmadan sadece yüksek banka faiziyle paradan para kazanacak ve bu para da halkın cebinden verilecektir. Yani alınan borçtan çok daha fazlasını, emperyalist devletlerin soygun timi olan IMF bu ülkeden dışarıya götürecektir. Bunun için G-20 zirvesi toplantısına bakmak yeterlidir. Krizden kurtulmak için çizilen paradigma şudur: **“En gelişmiş devletler krizden kurtulmadan gelişmekte olan ülkeler kurtulamaz.”**

Bu sonuca göre G-20 zirvesinde gelişmiş emperyalist devletler diğer gelişmekte olan ülkelere para isteyerek, “eğer ben batarsam sen daha fazla batarsın” demişlerdir. **Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etme politikası.** IMF para verirken formülünü de buna göre geliştirmektedir. Bu nedenle verdiğinin çok daha fazlasını alabilecek şekilde kendini programlamıştır. Kriz **“teğet geçti”** değil, kriz kalbimize doğru yönelmiştir. Halkı paniğe sevk etmemek adına, **“ekonomimiz sağlam, bize bir şey olmaz”** demek bugüne kadar yapılan popülist politikardan farklı değildir. ABD, İngiltere, Avrupa ve Japonya gibi devletler açıkça itiraflarda bulunup krizin çok büyük olduğunu söylerken **“bize bir şey olmaz”** demenin yorumunu okuyucuya bırakıyoruz.

Henüz birkaç ay öncesinde IMF ile ilişkilerin kesildiği, “ekonomide yeni dönem başladı”ği şeklinde çıkan haberlerin daha mürekkebi kurumadan IMF’nin kapısının

çalışması, ülkemiz patron örgütlenmelerinin ve özellikle TÜSİAD’ın “IMF ile anlaşmak zorundayız” şeklinde endişe içerisinde birbiri ardına açıklamalarda bulunması halka gösterilen pembe tabloların yerle bir olduğunun açık bir kanıtıdır.

Mücadeleye daha fazla omuz vermeliyiz

Başta belirttiğimiz gibi biz emekçileri, üretkenleri bekleyen en önemli sorunlardan biri işsizlik olacaktır. Bugün firmalar son 6.5 yıllık dönemde tarihlerinde hiç olmadığı kadar kâr elde etmişler. Ve bu kârı işçi sınıfının yoğun emeğinden elde edilen değerle gerçekleştirmişlerdir. Sermayelerini bu kadar şişirebildilerse işçinin alınteri sayesinde. **“Dünya markası olduk”, “Biz başardık”** diyerek işin “başarılı” sonuçlarını hep kendilerine mal etmeye çalışan ama, işçisine pay biçmeyen patronlar başarısızlıklarını üzerlerine alınmayıp, okun ucunu hedef seçtikleri işçiye doğrultmaktadırlar. Kriz dalgasında “tasarruf” yapılmasında ilk akla gelen işçiler olmaktadır.

“İyi kaptanlar dalgalı denizde belli olur” derler. **Eğer bu gemi sayesinde evimize ekmek götürebildiysek, bu gemi sayesinde yaşayabiliyorsak, sendikamız sayesinde hak ettiğimizi alabiliyorsak bundan sonrası için bizi denize atmaya çalışanlara karşı, işçisini değil sadece gemisini düşünen patronlara karşı da mücadelelerimizden taviz vermemeliyiz.** Mücadelemizdeki azim ve inanç birlikteliğimizden doğan güç sayesinde. Krizin faturasının kıt kanaat geçinen emekçilere keşilmesi biz işçilerin kabul edemeyeceği bir şeydir. Ülkemizdeki yüzde 10’luk bir kesim krizden etkilenmesin diye geriye kalan yüzde 90’lık kesime yaptırım uygulanması sömürünün ve adaletsizliğin nasıl da pervasızca olduğunu bizlere göstermektedir.

Zorluklara karşı bugüne kadar direnmeyi başardıysak bundan sonrası için de başarabiliriz. Bize sunulanı (ki sunulduğu bile söylenemez) her şekilde kabul etmektense, her zorluğa karşı dik durabilmeli, insana dair, insanca olana dair hep birlikte birşeyler yapabilmemizin mutluluğu içerisinde umudumuzu yitirmemeli, yanımızdakini kendimizden farklı görmeden özveriyle yarınları kavuşmayı arzulamalıyız. Yarınlar fabrikalarda direnen işçilerimizin yüreklerinde atmaktadır. Bu irade ve inanç sendikası olduğu gerekçesiyle işten atılan, fabrika önlerinden ayrılmayan işçilerin, üyelerimizin gözlerinden okunabilir. Yarın bizimdir!

İşçi sınıfını örgütleyecek program hepimizin ihtiyacıdır

Geçen sayımızda bir süredir üzerinde çalıştığımız **DDSB Programı** yayımlandı. Bir program oluşturmanın ne anlama geldiği üzerinde belli noktalara değinmek istiyoruz. En başta programın amacının ve ne için hazırlandığının bizler açısından net olması gerekiyor.

Öncelikle program bir örgütün var olma nedenini açığa koyması demektir. Kendi geçekliğinin temellendirildiği amaçlarının, hedeflerinin, çalışma tarzının belirlendiği bir bütünselliği içerisinde barındırır. Bu durum her DDSB'li için de böyledir. Bizler niçin burada mücadele verdiğimizizi anlamlandıramazsak, bu hareketin içerisinde neden olduğumuzu da sorgulamamız gerekir. **DDSB'yi DDSB'liler oluşturduğuna göre örgütümüzün bizler için ne anlama geldiği, yine bizler tarafından belirlenmektedir.** Bugüne kadar DDSB Programının oluşturulmamasından dolayı herkese göre bir DDSB anlayışının olduğu, ilkeleri yeterince net olmayan, niteliğini ve ne yaptığının belirsiz olması gibi bir durum söz konusuydu.

Şu an içerisinde bulunduğumuz sistem, çürümüş köhne bir düzen olduğundan kaynaklı sisteme karşı bir şeyler yapmak isteyen ve bu noktada harekete geçen hangi örgüt olursa olsun örgütlenmesi için meşru bir zemin zaten vardır. Önemli olan doğru çizgi üzerinde şekillenen, sağlam temelleri olan, amaçları, ilkeleri, hedefleri, politikaları noktasında kitleleri kucaklayabilen bir örgütün olmasıdır. **Bu anlamda programımız üzerinden oluşturmaya çalıştığımız tartışmalarla amaç bir yandan programımızın eksikliklerini görmek iken diğer yandan tartışmalarla sürece katılımı sağlayan, artıran bir anlayışı oturtarak farklılıkları azaltan ve tek vücut olabilen bir örgüt yaratabilmektir. Böylece ortaya ne yaptığını bilen bir örgüt çıkar. Bu da ne yaptığını bilen bir DDSB ve ne yaptığını bilen DDSB'liler demektir.** Bugüne kadar kolektif bir çaba gösteremediğimizi, DDSB'ye yakışan bir tarzda programı oluşturamadığımızı söylememiz gerekir. Programı oluşturan DDSB'liler olduğuna göre kolektif bir çabayla programın gelişimine katkıda bulunmak son derece önemlidir. Bu nedenle Programımız cid-

diyete okunmalı ve değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. Unutulmamalıdır ki, her birimizin emeği olmasa bile, üzerinde uzun süre emekler verilerek hazırlanan bir program ortaya çıkarıldı. Bizlerin görevi de bu programı öncelikle anlayabilmek, daha sonra da eksiklerini her birimizin sunacağı katkılarla ortaya çıkarmak ve gidermektir. Bizler eğer demokratik bir kitle örgütü olduğumuzu söylüyorsak, bu programın tüm DDSB'lilere mal olması gerekmez mi? Bizlerin önümüzdeki dönemlerde yoğunlaşmamız gereken en önemli çalışmalarımız, gündemlerimiz arasında program üzerinde tartışabilmek ve programı zenginleştirebilmek olmalıdır. Programımız yazı dili olarak dahi kulağımıza tanidik gelmiyorsa aslında bu, programın bize yabancı olduğunu gösterir. İşleştirilmemesi, emek harcanma-

miş, kafa yorulmamış bir program olduğu, herkesin aynı "dili", aynı "düşünüşü" oluşturamadığı açığa çıkar. Sadece bu bile bize şu sorunlarımızı göstermeye yeterlidir:

1. En önemlisi bu program hala bizim için ihtiyaç olarak görülmemektedir. Bizler için ne anlam ifade ettiği yeterince anlaşılabilir değildir.
2. Örgütümüzün gerekliliklerinin farkına varamıyoruz. Doğallığında programa da ilgi gösteremiyor ve programı sahiplenemiyoruz.
3. DDSB Programı oluşturulsa da farklı anlayışları (nitelik, ilkesellik, çalışma tarzı olarak) hala içerisinde barındırma potansiyelini taşıırken ortak hareket ede-

bilme noktasında yetersiz kalabilecektir. Çünkü programın oluşmasında, kurumlaşma çabasına kolektif katkıyı yeterince sunamadık.

4. Örgütümüz süreçte sistemin tüm saldırıları politikalarına karşı layıkıyla cevap olabilecek, kitleleri etkileyebilecek bir örgüt olabilme iddiasından uzak bir görüntü çizmektedir.

Belli başlıklar halinde sıraladığımız bu konular bizler için son derece hayattır. Program bu açıdan önemlidir. **Program ayrıca düzeni, disiplini sağlayacak olması açısından da önemlidir.** Bu nedenle programın bizler için önemi, belirli maddeler bütünü olmaktan öteye geçmiyorsa verdiğimiz emeğin ve mücadelenin de amaçlarımız ve hedeflerimiz açısından pek bir karşılığı bulunmamaktadır. Mücadelemizin samimiyeti noktasın-

da elbette kuşku duyulamaz. Aynı şekilde DDSB'li yoldaşlarımızın da özveriyle yürüttükleri çalışmaların değersiz olduğu sonucu çıkarılmamalıdır.

Burada bu özverinin kolektif bir hale getirilmesinde yaşanan sıkıntılara dikkat çekmek istiyoruz. Vermiş olduğumuz emeğin, mücadelemizin bir karşılığının küçük değil büyük sonuçlar, büyük kazanımlar getirebilmesinin öneme işaret ediyoruz. Biri on, onu yüz, yüzü bin yapabilecek sonuçların bireysel ya da dar bir çevreyle gerçekleştiremeyeceğini, bunu yapabilmek için her DDSB'linin emeğinin, beyninin bu işe harcanması gerektiğini düşünüyoruz. Tüm faaliyetlerimizin böyle ele alınması gerektiği gibi programımızın da böyle alınması gerek-

mektedir. Ve işte değerli bulduğumuz da tüm DDSB'li yoldaşlarımızın ta kendisidir.

Yarınlar için çok daha hazırlıklı olabilmeyi, bizlere layık olduğu şekilde davranmamız gerektiğinin farkına varmalıyız. Herkesin emek harcadığı bir program, herkesin üzerinde kafa yordığı bir program DDSB'liler açısından "değerli" olur. Bu bir örgütlülüğün en önemli gerekliliklerindedir. Öteki türlü bu program DDSB'lilere mal olmamışsa, isteyecek ya da istemeyerek DDSB'lilerce dar bir çevreye havale edilmiş, kaba deyimle "sipariş" edilmiş demektir. Ve bu, DKÖ olarak kabul edebileceğimiz bir işleyiş tarzı değildir. Bizler yukarıda bahsettiğimiz amaçlarımızı, önümüze ne kadar önemli görevler koyduğumuzu bilinçlerimize taşıyamazsak yarınlar umutla bakmamız oldukça zorlaşır. Sonuçta da örgüte güvensizlik ve kitleye güvensizlik birbirini besler.

Önümüzdeki dönemlerde program üzerinden tartışmalara devam etmek istiyoruz. Bu konuda programı hazırlanmış olarak görmeyerek geliştirilebilir olduğunun altını çizmek istiyoruz. Programın sadece içerik olarak değil her yönüyle; anlaşılır olup olmadığı, muğlaklık taşıyıp taşımadığı, içeriği vb. etraflıca değerlendirilmesi bize en iyi sonucu verecektir. Programımız üzerinde yürütülen tüm tartışmaları bugün yaşanan süreçten bağımsız ele almamalıyız. Aksi takdirde bu programı eksik bırakır. Çünkü başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçilerin örgütlenme aracı olan DDSB Programı ihtiyaçlara cevap vermez.

DDSB alan çalışmalarında yoldaşlarımızın bu konuyu gündemine alması, toplantılar organize ederek canlı tartışma ortamlarının yaratılması gerekmektedir. **Böylece bu çalışma ile, örgütümüze de canlılık katacak ve önümüzdeki kurultay çalışmaları için ayakları yere basan, kendine güvenen, kararlı, iradesini daha güçlü ortaya koyan, sınıf mücadelesinin yükünü omuzlayabilecek bir örgütü hepimiz yaratabileceğiz.** Yeni yılda başta işçi sınıfının ve tüm emekçilerin daha da büyüyecek olan öfkesi bizlere sorumluluklarımızı hatırlatıyor.

Bugünkü duruşumuz yarını tayin eder, bugünümüzü dünün tayin ettiği gibi

Kapitalizmin küresel boyutta yaşadığı ve “1929 krizinden” daha sarsıcı olacağına yönelik “burjuva iktisatçıların” bile boyutunu inkar edemediği ekonomik kriz dalgası, 2008 yılının sonlarında gitgide genişleyip-derinleşirken; emperyalizm ve işbirlikçilerinin işçi ve emekçilere karşı saldırılarının da boyutlandığı, daha keskin bir karakter alacağı su götürmez bir gerçeklik olarak 2009’un daha ilk ayında kendini göstermiştir. Gerçek dünya genelinde gerekse ülke özgümlümüzde emperyalizm ve hakim sınıfların yaşanan ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için geliştirdiği ekonomik-ideolojik ve askeri saldırılarla beraber, dünya halklarının kapitalizmi-emperyalizmi ve faşizmi daha fazla sorgulayacakları ve sorgulanması gereken bir sürece evrilmekteyiz. Öyle ki özelleştirme saldırıları ve kriz bahanesiyle işten çıkarılan yüz binlerce işçi ve emekçi, milyonlarca işsiz, en ufak demokratik-sendikal hak talebi için egemen sınıfların azgınca saldırılarına maruz kalan, meydanlara inen on binlerce işçi ve kamu emekçisi, boyutu giderek artan imha-inkâr saldırılarına maruz kalan Kürt halkı, peşpeşe gelen zamlardan sonra yoksulluğun tabanına itilen milyonlarca insan ve emperyalizmin işgali sonucu yaşamları adeta cehenneme dönen; direnen Afganistan, Irak ve İsrail’in yeni yıldan hemen önce başlayıp yılın ilk ayında da kara harekatıyla, işgal ettiği Filistin halkı ve tüm dünya halkları nezdinde emperyalizm ve kapitalizm kan emici, yoksullaştırıcı ve acımasız faşist yüzünü daha fazla göstermiş-gösterecektir de. “...Krizin bu aşamasında... var olan sermaye birikiminin duyarlılıklarına göre şekillenmiş olan, sendika bürokrasilerinin, muhalefet liderlerinin sorgulanmaya başlanmış olması da yeni bir döneme girildiğinin bir başka işareti...”^[1]

Emperyalizmin son 30 küsur yılın görece elde ettiği zaferini yaşıyor olması karakteri gereğidir. Yani kendi misyonunu ve sorumluluklarını yerine getirdiği için bu noktada duran sermayenin karşıtı emek (işçi sınıfı hareketinin) hareketinin bu denli zayıf ve dağınık olması da bu sonucu yaratan en önemli etken olsa gerek. Şüphesiz işçi sınıfını gerileten, zayıflatan birçok neden var. Gerek objektif gerek subjektif. Ama yazı-

mızın asıl konusundan kopmamak için bu konuyu irdelemeyeceğiz.

Ama emperyalizmin saldırılarından en can alıcı yerini oluşturan komünist-devrimci ve sınıf hareketinde oluşturduğu tahribatlar, gerileten ve zayıflatan en dikkate ve incelemeye değer yan olsa gerek. Öyle ki özellikle tarihsel rollerinden dolayı sınıf mücadelesi açısından çok önemli bir noktada duran sendikaların geldiği noktanın ideolojik olarak tahlil edilip, buna uygun bir perspektif geliştirilerek hareket edilmesi dünden daha acil olarak önümüzde duran bir görevdir. Bu görevi yerine getirecek olan da “işçi ve emekçilerin egemen sınıflara karşı yürütmekte olduğu ekonomik-demokratik temelli mücadelesini amaçlayan, sınıf sendikacılığı çizgisinde örgütlenmiş, demokratik bir kitle örgütü”^[2] olan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)’lilerden başkası değildir.

İçinden geçtiğimiz süreçte karşılaştığımız DDSB’nin yeterince anlaşılmasının-kavranamamasının somutluğu üzerinden “örgütlenme-kitle çalışması” konularında ki yanlış-eksik kavrayışları ve pratikleri değerlendirirken; alanlarında, bu konular özgülünde program merkezli bir tartışma süreci başlatılmasının örgütümüz açısından verimli sonuçlar doğuracağına inanıyoruz. Önümüzdeki çetin günlerde daha güçlü bir örgütlülük yaratma çabasını oluşturan halklardan birisinin de; başta DDSB olmak üzere tüm yoldaşlarımızın, dostlarımızın DDSB’nin misyonu ve görevleriyle ilgili belli başlı hatları kavramasından-kavratmasından ve buna uygun bir hareket tarzı belirleyip yürümesinden geçmektedir.

Anlaşış birliği, pratik birliği de gerektirir...!

Marks’ın 100 küsur yıl önce sendikaların niteliği ve görevleri ve sınıf mücadelesi içerisindeki rolü nasıl belirtiyor; “Sendikalar, nasıl sermaye ile emek arasındaki gündelik gerilla savaşı için vazgeçilmez hale geldiler ise, bizzat ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları olarak çok daha fazla önemlidirler.”

“...sendikalar başlangıçtaki hedeflerinden bağımsız olarak bundan böyle tam

kurtuluşlarının büyük çıkarı doğrultusunda işçi sınıfının örgütlenmesinin odak noktası olarak daha bilinçli davranmasını öğrenmelidirler.”

“...çabalarının dar görüşlü ve bencil olmaktan çok uzak, daha çok ezilen kitlelerin kurtuluşunun hedef aldığı tüm dünyaya kavratmalıdır.”^[3]

Marks’ın belirlemelerini kılavuz olarak alan DDSB; “işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadele zemininde esas örgütlenme biçimi ve mücadele araçlarının sendikal alan üzerinden yürütülmesini benimser. Bununla beraber, sınıfın koşullarından kaynaklı diğer formlar üzerinden örgütlenme ve mücadele etme biçimlerine kapalı bir anlayış içerisinde değildir.”^[4]

Dahası; “Ekonomik haklar uğruna savaşımlı politik içerikten soyutlamayan, mücadeleyi emek sonucunun sonuçları ile sınırlamayan, ufkunu ‘ücretlilik sisteminin kaldırılması’ yolunda çizen, sınıf sendikacılığını ilke edinir (y.n.)”^[5] **Onun içindir ki;** “Bu mücadelenin sınırı, sermaye egemenliğinin bütünüyle ortadan kaldırılması anlamına gelir. Bu bağlamda, işçi sınıfının yürütmekte olduğu sendikal mücadelenin kendisi zorunlu olarak siyasal bir mücadeledir ve anti-kapitalist, anti-emperyalist bir karakter taşır.”^[6] Bu karakteri kazandıran ve Türkiye sınıf hareketinde bir anlayışı geliştiren bir noktaya taşıyan Kazlıçeşme, Tuzla, Belediye işçileri süreci, birçok sendikadaki pratikleri ve halen mevcut sendika yönetimlere sahip olan DDSB’lilerin önüne koyduğu hedefler ve iddiasıdır. Ancak açıktır ki; geçmiş tecrübeleri ve çizgisini ve ülke devrimci hareketinden soyut ele alamayacağımız bir değerlendirme neticesinde hakkettiği yerde olmadığını görüyoruz. Bu duruma geliş nedenini sadece bugünün yarattığı sorun olmaktan çok ve bunu tartışmaktan öte sınıf mücadelesi bize dönmeye ileriye adım atmak için geçmişten ders alarak daha sağlam bir hat oluşturarak daha güçlü bir örgüt yaratmanın aciliyetini ve yollarını göstermektedir. Bu aciliyetlerden en önemlisi de şüphesiz örgütün niteliğini, ilkelerini, örgütlenme ve çalışma tarzını oluşturan programını mevcut sınıf mücadelesinin gerçekliği ile uyumlu hale getirmek ve getirilen programı sahiplenerek onun ışığında **birliği** oluşturarak **mücadele** etmektir. Bizi başarıya dahası **zafere** götürecektir. Bizi başarıya dahası **zafere** götürecektir şey de; pek tabii ki “**Birlik-**

Mücadele-Zafer” sloganının somutta hayat bulması olacaktır. Mevcut tablo gerçekliğinden hareketle birliği pekiştirici ve genişletici güçlendirici bir dizi eylemliliği örgütlenme, yönetme ve yönlendirmede eksik kaldığımız ne kadar gerçek ise; mevcut bazı arkadaşların ve yoldaşlarımızın da halen DDSB’nin ideolojik şekillenmesi nereden geldiğinin bilince çıkarılma sorunundan tutalım da, içinden geçmekte olduğumuz süreçte değil bir genel olarak DDSB’nin rolünün küçümsemesi gibi “sol” ve “sağ” bakış açılarının varlığını eylemliliklerden görüyoruz.

Biraz daha açacak olursak; her örgütlülük gibi DDSB de nihayetinde bir ihtiyaçtan kaynaklı olarak ortaya çıkmış ve belirli bir anlayış tarafından örgütlenmiştir. DDSB ne bir partidir ne de bir acil mali yardım kulübüdür. DDSB yukarıda yazdığımız ilkelere ek olarak “tüm işçi ve emekçilerin öz örgütlülükleri olan sendikalarda çalışmayı tek başına ele almayan; aynı zamanda değişen koşullarla beraber işçi ve kamu emekçilerinin, işsizlerin de kendini ifade edebilecekleri kapsamı biraz daha genişleyen, programı ve program çerçevesi altında mücadele etmeyi gönüllük esasına göre kabul eden herkesin üye olabileceği demokratik bir kitle örgütüdür. Sendikaların tarihsel rollerinden dolayı buraları esas alması örgütlenmede diğer alanları kapsamadığı anlamını taşımaz, aksine günümüzün acil sorunlarından birisi de budur, değişen koşullara uygun örgütlülükler yaratacak kadar esnek ve geniş bir örgütlülük yaratmaktır. Bizzat işçi ve kamu emekçilerinin, güvencesiz çalışan milyonlarca işçinin, işsizlerin arasında bulunacak araçlar yaratmaktır.” **[DDSB Programı’ndan]**

Gökten zembille inmeyen DDSB’nin bir ideolojinin dahası bir anlayışın ürünü olduğunu söylemiştik daha önce. Bu herkes tarafından bilinen bir durumdur. Fakat bu ideolojik şekillenişin bir ürünü olan DDSB örgütlülüğünün aynı anlayış sahipleri tarafından eksik-hatalı ve yanlış kavrayışından kaynaklı birkaç eylem sürecinde ve yer yer sohbetlerimizde tartışılmaktadır. Daha soyutlayacak olursak; örneğin işçileri ve kamu emekçilerini yakından ilgilendiren ve bu süreçte örgütleyicisi olan DDSB’nin pankartı ve flaması altında ısrarla yürümemenin, is-

teksizliğin nedenini nedir? Üstelik aynı anlayış tarafından örgütlenen ve yaratılan örgütlülüğe aynı anlayışı savunan arkadaşlarımızın bu kadar uzak durması normal midir? Üstelik içinden geçtiğimiz süreçte işçi sınıfı ve sermaye arasındaki muharebelerin en keskin yaşandığı alanlar olan sendikalara, sendikal örgütlülükler ve bizzat örgütümüze katkının ve katılımın ilk önce en yakın çevremizden yani aynı anlayışa sahip arkadaşlarımızdan olması gerekirken ve de her katkının esasında genel anlayışımızı büyüten genişleten ve kitleler içerisinde kök salmasına katkı sağlayacağını düşünmemiz yanlış mı olur? Hele ki önümüzdeki süreçte daha çetin muharebelerin yaşanacağı öngörüsüyle ve gelecekte gündemlerin bizzat DDSB'nin kapsam alanı içerisinde değerlendirilmesi gerekirken bu bütünlük içinde eksiklerimizi yetmezliklerimizi de görmek zorundayız. Yukarıda açıklamaya çalıştığımız kırılmanın bizzat örgüt bilincindeki kırılmadan ve tahribattan bağımsız olmadığını görerek bunun tesisi için önümüzdeki süreçte hedeflediğimiz çalışmalara tüm gücümüzle ve daha geniş katılımlı gündemler yaratarak, program etrafında tartışarak-tartıştırmak, katılım ve destekten ziyade sahiplenici bir çalışma tarzı hakim kılınmalıdır. Eksik ve yanlış kavrayışların üzerine daha sabırlı ve ikna edici temelde ısrarla gidilmelidir. Pratikte birliği yaratmanın yegâne yolu da anlayışta birliği oluşturmaktır çünkü.

Sınıf sendikacılığında ısrar; devrimci çizgide ve örgütlemeye ısrardır...

Türkiye sendikal hareketinin uzun süredir kendi özgülünde bir kriz içerisinde olduğunu bilmeyen yoktur. İster bürokratik, ister çağdaş, ister reformist, ister ise devletle işbirliği halinde ne derssek diyelim mevcut sendika yönetimlerinin işçi ve kamu emekçi sınıfının çıkarları doğrultusunda adım atması bir yana, zaman zaman sınıf hareketini engelleyici dolaylı-dolaysız hareket tarzına sahip olduklarını da artık bilmeyen yoktur sanırız. Mevcut sendika yönetimleri sınıfın ihtiyaçlarından ziyade sermayenin çıkarlarını aşıktan koruyacak kadar aymazlık ve ihanet içerisindedir. Şüphesiz mesele tamamen ideolojik olarak anlaşılması ve okunması gereken bir meseledir ve bu anlayışların gelişimi, sendika yönetimlerine canları pahasına oturma isteklerinin sorgulanması ve müdahalesi kaçınılmazdır. Bu iradeyi gösterecek olanlar devrimci bir sendika çizgisine sahip, yani "sınıf sendikacılığı çizgisini sahiplenen ve sendikasında hakim kılanlar"dır. "...En

önemli sorun sendika hareketinin demokratikleştirilmesi, reformist sendikalar (yönetimler y.n) içinde var olma hakkı mücadelesidir." Ve devamında A. S. Losovsky işçi ve emekçi sınıfı örgütlenme biçimi hakkında bu gün daha fazla ihtiyacımız olan görüşlerini dile getiriyor. "...En iyi biçim; sermayeye, burjuva devlette ve reformizme karşı mücadelede bize mümkün olduğunca çok işçiyi kazanma olasılığı veren, reformistleri örgütlerden atma ve örgütleri birbiri ardına kazanma olanğı veren biçimdir." [7] Kuşkusuz bu biçim sınıf sendikacılığı çizgisinden farklı şey olmadığı gibi devrimci çizginin de ta kendisidir. Bu çizginin savunusu reformizme ve her türden sınıf düşmanlarına karşı ısrarla ve bıkmadan mücadeleyle ruh kazanır. Ve hiç şüphesiz örgütlülüğün gelişip güçlenmesi ile vücut bulur.

İçinden geçtiğimiz kriz sürecinde sadece muharebeler sertleşmez, bunun bir cephesini oluşturan sendikalarda devrimcilerle reformistlerin-revizyonistlerin mücadelesi de sertleşir. Ki görece sistem tarafından belirli bir hareket serbestliğine sahip eden reformist anlayışların her türden sınıf karşıtı politika ve pratiklerinin teşhirinin de tüm devrimciler özelde ise DDSB'lilerin omzunda olduğu unutulmamalıdır. Unutulmaması gereken bir diğer yan ise özellikle son süreçte tabanın giderek daha fazla sorgulamaya başladığı Konfederasyon yönetimlerine karşı tepkiyi (İstanbul Türk-İş Şubeler Platformu Temsilciler Toplantısındaki tablo) daha örgütlü tarzda ele almanın gerekliliğidir. Bu noktada "örgüt" asgari düzeyde anlayış birliğe sahip olduğumuz dostlarımızla birleşik mücadelede daha ısrarlı; hatta bizzat örgütleyicisi olmak zorundadır. Bu konudaki bakış açımızın ve pratiklerimizin olumlu ancak gelecek süreçte yetersiz kalacağını da görmek ve buna göre politika geliştirmek şarttır.

Bulduğumuz sendika yönetimlerinde sınıf sendikacılığı çizgisinin somut ne kadar pratikleştiği o sendikadaki örgütlü gücünde göstergesidir. Öyle görünüyor ki bu konuda yeterince başarılı olduğumuz söylenemez, birkaç deneyimin dışında. En azından devrimci çizginin sürekliliği ve buna bağlı politik açımlar sağlanamadığı zaman; örgütün de içe kapanık ve dağınık, disiplinsiz ve kendiliğinden bir nitelik kazanmasının kaçınılmaz olduğunu gördük-görüyoruz. Öyleyse bugün gücümüz oranında bulduğumuz sendikalardaki örgütlülüğümüzü ve çizgimizi genişletmek ve netleşmek ertelenemez bir görev olarak okunmalıdır.

"Sendikalar, birer okuldur, bir birleş-

me, dayanışma, ortak çalışma ve yönetme okuludur." [8] diyor Lenin, sendikaların görevlerinden bahsederken.

Sistemin; işçi ve emekçileri yabancılaştırdığı, durmadan bireysel kurtuluşu pompaladığı, halkın dayanışma ve birlikte hareket etme kültürünü bilinçli ve sistemli olarak yozlaştırdığı verili günlerde işçi ve emekçilerin Lenin'in deyişiyle "okulda" tekrar ve tekrar öğrenme ve öğretme sorumluluğu da acil olarak devrimcilerin önünde duran görevlerdendir.

Deneyim ve birikimimizi, devrimci pratiğe dönüştürelim...

Türkiye'de sendikal hareket içinde çalışma tarzından, örgütlenmeye, araştırma incelemeye, işçi ve emekçilere yaklaşımımıza kadar birçok konuda tahribatlar yaşanmaktadır. Keza yaşanan tahribatlar çalışmalarımızın başarısı noktasında bize ciddi veriler sunmaktadır. Öyle ki kitlelere güveni ciddi olarak zedelenmiş, disiplin anlayışı gevşemiş, devamlı koşulların bahanesini kendisine şiar edinmiş, siyasal olarak gerilemiş ve pratikten devamlı kaçanların hiç de az olmadığı şu süreçte çalışmaların daha verimli hale gelmesi için yapılan tartışmalarda bu gerilikte gerçekleşecektir. Anın ve sürecin gerektirdiği hareket tarzına geçişimizi kolaylaştıran bir etkenden ziyade; zorlaştırıcı ve daha büyük sorun yumağı olarak karşımıza çıkıyor-çıkacaktır da. **Unutmayalım ki; bugünkü durumumuz yarını tayin eder, tıpkı bugünümüzü dünkü durumumuzun tayin ettiği gibi.**

Bugün işçi ve emekçi sınıfının gittikçe daha da ağırlaşan yaşam koşullarından kaynaklı sermayeye ve sisteme karşı öfkeli olmadığını kim iddia edebilir? Kim iddia edebilir örgütlenmenin koşullarının olmadığını? Bunları düşünenler devrimci olabilir mi? Devamlı koşulların zorluğunu öne sürenler ve "ne yapsak olmuyor?" çaresizlik limanında demir atanlar, açıktır ki kendi çaresizliklerini yaşamaktadırlar. Ve devrimci duruşlarını sorgulamaları gerekmektedir. **Devrimciyi devrimci yapan en önemli özellik olan yeniyi yaratma becerisidir. İnanç dibe vurmuş veya kaybedilmişse çaresizlik bile bir zaman sonra meşru gelecektir şüphesiz.** Öyle ise; özellikle örgüt, çalışma disiplini ve kitlelere bakış açımızda görülen hastalıklı yaklaşımların nedenleri irdelenip, titizlikle kavratılıp ve mahkûm edici tarzda ele alınması gerekmektedir.

Bir başka gerçeklik ise işçi sınıfının öfkesinin kendiliğinden kabardığı ve örgütlenmek için bekleyen milyonlarca işçi ve emekçinin olmasıdır. Hükümetin son IMF görüşmesi krizin yükünün bir kez daha işçi sınıfına ödetilmesi yönündedir.

Daha şimdiden işten çıkarmalarda rakam yüz binlerce ifade edilmekte ve bu sayı her gün artmaktadır. Bazı işyerlerinde bu saldırılar (Brisa, Sinter, Tezcan Galvaniz vd.) fabrika işgalleriyle yanıtlandı ve birçok işyerinde hala direniş devam etmektedir. Direnişler ve işgaller direnişi ve işgali örgütleyen, inisiyatif geliştiren işçilerle yanyana olunmasının aciliyetini tekrar hatırlatmaktadır. Bu eylemleri sadece dayanışma ziyaretleriyle sınırlı tutmak bizim anlayışımız olmamalıdır. Mümkün olduğunca omuz omuza süreci en başından ve örgütlü tarzda ele alıp diğer işçi ve emekçileri de sürece katmak için çalışmalıyız. Yine yer yer bazı pratik süreçlerde bulunmamız olumlu iken genel anlamda bulunduğumuz nokta iç açıcı değildir. **Hâlbuki DDSB daha geniş ve güçlü bir örgüt yaratmak için gerekli deneyim-birikime ve anlayışa sahiptir.** Bu gerçekliğe rağmen pratik süreçlerde dağınık-etkisiz kalmamız şüphesiz yukarıda açmaya çalıştığımız nedenlerden bağımsız değildir.

Yerinde ve zamanında işçi sınıfıyla omuz omuza örgütlenecek en ufak bir pratiğin bile bizlere neler kazandırabileceğini tarih bize kanıtlamıştır. "Gerçek hareketin her adımı, bir düzine programdan daha önemlidir!" [9] Büyük ve uzun koşullar küçük adımlarla başlar. İhtiyacımız olanda budur. Yukarıda kısaca izah etmeye çalıştığımız gerçekliğimiz göz önüne alınarak DDSB'nin kurumsallaşması ve daha geniş işçi-emekçi sınıfını örgütlemesi için önümüzdeki Program Kurultayımızın daha başarılı olabilmesi için tüm gücümüzü seferber edelim, seferber olalım!

Dipnotlar:

- [1] Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet
- [2] Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Programı'ndan
- [3] Karl Marks, Ücret-Fiyat-Kar
- [4] Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Programından
- [5] Aynı Programdan
- [6] Aynı Programdan
- [7] A.S. Losovsky, Sendikalar Üzerine III
- [8] Lenin, Sendikalar Üzerine
- [9] Marks-Engels, 1875 Program Eleştirileri

Yunanistan'ı görmek...

6 Aralık'ta Atina'nın Exorhia semtinde, **Aleksandros Andreas Grigoropoulos** adındaki 16 yaşındaki genç, polis tarafından katledildi. Polisin tabancası sadece kurşunu değil, Yunan halkının biriken öfkesini de patlattı. 3 hafta boyunca Yunan halkı, kelimenin tam anlamıyla ayaktaydı. Güçlü, nitelikli ve çeşitli eylemler yaptı. Okullar işgal edildi, polis karakolları abluka alınıp taşlandı. Genel grev ve grevler yapıldı, otoyollar ve caddeler trafiğe kapatılarak, emperyalist şirketlerin kurumları, bankalar yakıldı. **"Yunanistan'da hayat durdu", "Atina bombalanmış şehri andırıyor"** yorumları, hareketin ve eylemlerin gücünü yansıtıyor, onun bir sonucu olarak ortaya çıkıyorlardı. Ayrıca, Yunan halkının bu güçlü hareketi, başta Avrupa ülkeleri olmak üzere, dünyanın pek çok yerinde yankılandı. Fransa ve Almanya yoğunluklu olarak, yürüyüşler, mitingler, işgaller yapıldı. 12 Aralık'ta Fransa'da öğrencilerle öğretmenler, Yunanistan'daki gibi boykot ve grevdeydiler.

Avrupa halkları gibi, egemenler sınıflar da birlikteydi ve gelişmelere kendi niteliklerine uygun tepkiler gösterdiler. Yunan egemenleri halk hareketinin önüne geçmeye çabalar, bunun için halkı baskıcı önlem ve yasa değişiklikleriyle tehdit ederken, diğer Avrupa egemenleri de halk hareketini "yakından ve kaygıyla" izlediklerini açıklıyorlardı. Ateşin büyümesinden, kendi düzen ve egemenlik alanlarını kasıp kavurmasından korkuyorlardı.

"Kahrolsun kan, yoksulluk, özelleştirme hükümeti"

Burjuvazi ve onun egemenlik araçlarından burjuva medya, yaşananların gerçekliğinin kavranmaması çabasında ydılar. Polis bir gencin ölümüne neden olmuş, halk buna kızmış ve durumu fırsat bilen anarşistlerle, kaba tabiriyle onların "dolduruşuna" gelen gençler, kör bir şiddetle yakıp yıkıyor, polise saldırıyorlardı. Her zaman halkın davasına zarar vermiş anarşistlerin, buna imkan veren otomobil ve dükkan yakma eylemlerini özellikle öne çıkartarak, olanları böyle görmemizi istediler.

Gerçeği, en yakın görüldüğü yerde bile, ya polisin ya hükümetin ya da en fazla neo-liberal politikaların sorumluluğuyla sınırlamaya çalıştılar. Burjuva tarih anlayışının tipik yaklaşımıdır bu. Toplumsal gelişmeleri, nedenlerin son derece tali bir takım sonuçları üzerinden açıklamaya çalış-

tır. En bilinen örneği I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın, "Sırp Kralının öldürülmesi üzerine başlayan I. Dünya Savaşı" şeklindeki açıklamasıdır. Sınıfsal çıkar ve bakış açısına uygun bu açıklamaların, aldatmaya yönelik olmaları yanında, yönlendirmeye imkan veren yapısıyla da burjuva egemenlik için son derece kullanışlı olduğu bilinir. Ancak kullanışlılık aynı zamanda, onun son derece zayıf karakterini gizler. Bunu, Yunanistan'daki halk hareketi üzerinden rahatlıkla görebiliriz.

Önce şu, "bir cinayet yüzünden polise duyulan tepki" açıklamasına baktığımızda, bunun bayağı bir aldatmaca olduğunun ve rilerine kolaylıkla ulaşabiliyoruz. **Yunanistan Anti-Emperyalist Birlik'in 8 Aralık tarihli bildirisinde** "Polis cinayeti, devlet terörünün gençlere ve çalışanlara karşı giderek arttığı bir dönemde ortaya çıktı. Bu cinayetler neo-liberal K. Karamanlis hükümeti tarafından örtbas ediliyor ve cezasız bırakılıyor. Son yıllarda onlarca eylemci ve yurttaş ya da göçmen tutuklanmakta, polis tarafından işkence görmekte ve yaralanmaktadır" denilmektedir. Yani en başta mesele, hiç de bir cinayetle sınırlı değildir. Bununla birlikte işlenen ikinci sav da, aynı şekilde gerçek dışıdır. Yani halkın öfkesi, sadece polise yönelik değildir. Polis hak ettiği payı almıştır ama eylem içerisindeki halkın değişik kesimlerinin, Grigoropolus'un katilini protesto etmeyi aşan hedefleri vardır. Onlar, Grigoropolus'un katledilmesi kadar, hatta giderek ondan da çok, yoksulluğa, işsizliğe, özelleştirmelere, dayatılan insanlık dışı yaşama karşı da sokağa dökülmüşler, harekete geçmişlerdir. **"Kahrolsun kan, yoksulluk, özelleştirme hükümeti"** sloganı da, bu gerçekliğin ürünü ve eylemlerin temel sloganıdır.

Zaten Yunanistan ve Avrupa egemenlerinin asıl korkuları da, halk hareketinin işte bu mahiyetinden dolayıdır. **"Sosyal patlamalar olabilir"** kaygılarını, daha önceden belirtmişlerdi. Ekonomik krizle birlikte uyguladıkları politikalar, bu zemini daha da kuvvetlendirmektedir. Halklardan edindikleri kaynakları, "ekonominin kurtarılması" yalanıyla burjuvaziye aktarmaktadırlar. "Maliyetleri düşürmek" adına binlerce insanı işten çıkartarak işsizliği çığ gibi büyüttükleri yetmezmişçesine, vergi ve fiyat zamlarıyla, sosyal yardımları kesme yoluyla yoksulluğu giderek derinleştirilmektedirler. Kapitalist sistemin bu kaçınıl-

maz sonuçlarının halklarda biriktirdiği "huzursuzluğun", öfkenin de farkındalar.

Farkında oldukları bir şey daha var ki, korkularını iyiden iyiye artırmaktadır. O da kitlelerin sistemi sorgulamaya, ondan kopuş eğilimleri göstermeye başlamasıdır. Kitleler, sistemin halk içerisindeki uzantılarının etkisinden çıkma yönelimine girmiş, sistemi sorgulamaya, hedef almaya başlamıştır. Sistemin halk üzerindeki kontrol mekanizmaları, araçları da olan güçler, bütün burjuva reformcuları gibi kitlelerin mücadelesinden kendi hesapları yararına nemalanmaya çalışmış, onu istedikleri sınırlar içerisinde tutamadıkları yerde de gerçek yüzlerini açık etmişlerdir.

Tıpkı ülkemizdeki kardeş partisi TKP gibi, isminden başka hiçbir yerinde komünizmin esamesi okunmayan Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ile, "şiddet eylemlerini kışkırtmakla" daha çok suçlanan Radikal Sol Parti'nin (SYRIZA) durumları ve rolleri tam da böyledir. Bunlar bir yandan, kitlelerin öfkesinden faydalanarak, Karamanlis'in Yeni Demokrasi Partisi'yle hükümet olma dalaşına girmiş, bu yolla, sanki sorun sadece Karamanlis hükümetiymiş gibi düşünülmesini sağlayarak, kitleleri sisteme yedekleme çabasında olmuşlardır.

Diğer yandan, kitlelerin mücadelesi bu hesaplarının dışına çıktığında ise, onun karşısında duracak, "Polis düzeni, demokrasiyi koruyamıyorsa vatandaşlar ve KKE bu görevi üstlenmelidir" şeklinde sistemden yana açık tutum almaktan çekinmişlerdir. SYRIZA'nın tutumu, "şiddet eylemlerine müsamahalı" yaklaşımıyla biraz farklılaşıyor gibi görünse de, onun da aslında kitlelerin mücadelesi ve devrimci eylemleri konusundaki rolü, duruşu aynıdır. Ve bu tavırlarla duruşlar, politik düzlemler, açıklamalarla sınırlı kalmamıştır. Örneğin KKE'nin etkisindeki sendikalar, düzenlenen genel grevin "olaysız geçmesi" için elinden geleni yapmış, Karamanlis'in isteğini dikkate alarak miting öncesi yürüyüşleri iptal etmiştir.

Ama işte tüm bunlar, kitleler tarafından sorgulanmalarına ve eylemlerin sürdürülmesiyle de eskisi kadar etkin olamadıklarının ortaya çıkmasına vesile olmuşlardır. Yunan halkı, hak bilinci ve mücadele kararlılığı konularında, ağır bedeller ödenen zorlu mücadeleler sonucunda, dünya halkları içerisinde özel bir yer

edinmiştir. Dünyanın pek çok yerinde kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı yıkım aynı şekilde yaşanırken, buna karşın öfkenin Yunanistan'da patlamasının ardında da bu vardır. Öyle anlaşılıyor ki, Yunan halkı, kolay olmasa da başına çöreklenen sistemin uzantılarını da, pek çok halktan önce defedecektir. Burjuva reformist, sarı sendikal yapılardan kurtulacaktır. Tam da bu noktada ülkemize bakmak iyi olacaktır.

"Komşuda bir, bizde 35! Komşuda isyan, bizde ne zaman!"

Yunan halkına destek için ülkemizde yapılan birkaç basın açıklamasından birinde, Genç-Sen üyelerinin pankartında yer alan bu soru, sorgulatici olması açısından yerinde. Ama bir farkla... Genç-Sen üyeleri bu sorgulamayı, esasta halka yönelik düşünüyor. Onlarca insanın polis tarafından, "dur ihtarına uymadı" ya da bazen "yan baktı" gibi gerekçelerle katledildiği, buna karşı da etkin bir tepkinin gösterilmediği bu ülkede, bu sorgulatma çabası çok da haksız bulunmayabilir. Ancak sorgulamaya ve sorgulanmaya halkın örgütlü kesiminden başlamak gerekmez mi?

Sarı sendika merkezleri gibi kesimleri bir yana bırakırsak, ülkemizde birçok de-

mokratik güç ve kurum var. Ayrıca son dönemde halkımızın ekonomik-demokratik haklar temelinde giderek artan bir hareketliliği de var. Peki, bu uygun zeminde, var olan demokratik güç ve kurumlar, Yunanistan'daki gelişmelere, Yunan halkına destek için ciddi bir şey yaptılar mı? Yapmadılar ve bu üstünden atlanabilecek bir olgu değil. Mesele basitçe, "destek verilmedi" şeklinde değerlendirilemez. Dayanışmanın dünya halklarının gelişen mücadelesine sunduğu katkıları biliyoruz. Yani Yunan halkının mücadelesini gündeme almak, aynı zamanda halkımızın zayıf olan yanlarının aşılmasına da katkı yapacaktır. Bu gerçeğe uygun hareket edildiğinde, "isyan ne zaman" sorusundaki gizli problemler de ortadan kalkacaktır.

2009 yılında rüzgar, ezilenlerden yana esecek!

Emperyalist-kapitalistler ve onların uşakları biz işçi ve emekçilerden aldıkları kârlarla şişirdikleri kasaların başında artık mutlu yaşayamıyorlar. Dünyanın efendisi ve tek hakimi olduğunu iddia eden ABD ve diğer emperyalistlerin işleri giderek zorlaşmaktadır.

Bugüne kadar ABD'nin arka bahçesi olarak görülen Latin Amerika ülkeleri artık çoktan arka bahçelikten çıkmış ve emekçi halkların kendi gelecekleri için mücadelede önemli alanlar haline gelmiştir. Yüzyıllardır monarşi ile idare edilen Nepal'de mücadele demokratik halk iktidarını kurma aşamasına gelmiştir.

Diğer yandan ABD'nin, 11 Eylül konsepti ile hayata geçirmeye çalıştığı Büyük Ortadoğu Projesi'ni istenilen biçimde yaşama geçiremediği görülmekte, Irak halkının direnişiyle ABD'nin Ortadoğu'daki tetikçisi İsrail siyonizmine karşı Filistin halkının direnişi her geçen gün emperyalistlerin iş zorlaşmaktadır.

Rüzgar ezilenlerden yana esiyor

Son yıllarda AB emperyalistlerinin yürütmeye çalıştığı yeni hak gasplarına karşı başta Fransa, Almanya olmak üzere, Yunanistan, İspanya, İtalya vb. ülkelerin tamamında saldırılara karşı geniş işçi ve gençlik hareketleri yükselmektedir. Bu süreçte aynı zamanda anti-kapitalist bir mücadelede görülmektedir. Son zamanlarda Marks ve Lenin kitapları en çok okunanlar arasındadır. Yeniden tartışmalar sosyalizm üzerine yoğunlaşıyor.

Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı halk direnişleri, Diyarbakır ve Bergama köylülerinin devam eden direnişlerini önemli bazı gelişmeler olarak görebiliriz.

2008 yılının işçi ve emekçiler açısından önceki yıllara göre daha olumlu örnekler içerdiğini ve olumlu bir mücadele sürecini yaşandığını söyleyebiliriz. Bu yılın ilk yarısında SSGSS öncesi ile başlayan ancak kendisini **13-14 Mart** süreciyle daha da his-

settiren olumlu havanın, son yılların en geniş ve kapsamlı mücadelesi olarak hissettirdiğini söylemek mümkün. **6 Nisan**'da sarı ve gerici sendikal yapı ve kurumlardan ayrılarak bağımsız sınıf tavrı ile Kadıköy Mitingi gerçekleştirdi. Sendikal ihanet ve devlet baskısına rağmen 1 Mayıs'ta kararlılık ve dirençle alanlara çıkıldı. Bu süreç gelecek için önemli işaretleri içinde barındırıyordu. Bu aynı zamanda yeni direniş ve mücadelelerin de haberini veriyordu.

Öyle de oldu. **Deri-İş DESA**'da, **TÜMTİS Unilever**'de, **Basın-İş E-Kart**'ta, **Tek Gıda-İş Yörsan**'da, **Limter-İş Tersanelerde** ve adı sayılamayacak kadar irili ufaklı iş yerlerinde direnişler yaşandı/yaşanıyor. Bu süreç sınıf hareketinde uzun soluklu mücadelelerin başlamasını da getirdi. Hatta 1 yıldır süren direnişler yaşanmaya başladı. Bu direniş ve eylemler Belediye işçilerinin toplu iş sözleşmelerindeki direniş ve mücadelesini de artırdı. **17 Temmuz**'da İstanbul binlerce Belediye işçisinin grev yürüyüşü ve iş bırakma eylemi mücadele sürecine katkı sunuyordu.

Ekim ayında başlayan küresel kriz süreci yeni saldırıları da beraberinde getirdi. Krizin ortaya çıktığı tarih itibarıyla yüz binlerce işsiz ile yoksulluk giderek artmaktadır. Dün direniş olarak yapılan eylemler bugün daha kararlılıkla direniş ve işgallerle kendisini göstermektedir. Çok değil sadece son süreçte yaşananlara baktarsak, Yunanistan'daki sokak işgallerini, Avrupa'daki eylemleri ve Türkiye'de işyeri kapatmalarına karşı fabrika işgallerini görmekteyiz.

2008'deki bu gelişmeler 2009'da da devam ederek büyüyecektir. 2009'a devreden direnişler Tez Koop-İş'e bağlı IBM Türk, Deri-İş'e bağlı DESA, Basın-İş'e bağlı Kızılay Kan ile Kadıköy Belediyesi, Birleşik Metal'e bağlı Tezcan Galvaniz Fabrikası ile Bursa Asemart ve Sinter Metal gibi işyerlerinde işgal ve direnişler sürmektedir.

En önemli noktaların başında ise bu di-

2008 yılında yaşanan gelişmeler esas olarak 2009 yılında yeni umutlar ekmektedir. Rüzgar ezilenlerden yana esiyor. 2009 yılı umutların büyütüleceği bir yıl olarak daha fazla mücadeleciler olacaktır...

reniş ve mücadelelerin sonucunda ortaya çıkan bir takım kazanımların olmasıdır. Unilever'deki sendikal sürecin kabul edilmesi ve işten atılanların geri alınması DESA'da ilk atılan işçilerin davalarının kararında geri iade çıkması ve patronun sendika ile diyaloga geçmek zorunda kalması ile Yörsan'daki küçük de olsa bir kazanım olması geçmişteki mücadelenin yarattığı olumlu sonuçlardır.

Ancak yaşanan kriz, 2009 yılında işten çıkartmaların artacağını, daha fazla hak gaspları ile karşı karşıya kalacağımızı ve yoksulluğun giderek artacağını göstermektedir.

Bu süreç 2008'den de alacağımız derslerle birlikte direnişleri ve işgalleri büyüten, yoksulluğa karşı geniş emekçiler ile birleşik mücadele hareketini geliştiren bir süreç olacaktır. Bu mücadele çizgisi, tüm gelişmeler karşısında yürütülen sınıf mü-

cadelesinin kendi politik hareketinde alacağı ideolojik bağlılıkla başarılı olacaktır. Aksine kapitalist krizden çıkışın yolu olarak sosyalizmi söylerken onu özünden ve rotasından uzaklaştıran, deforme eden bir anlayıştan uzak durulması gerekmektedir. Çünkü kapitalizmin çöktüğünü söyleyip, işçi sınıfının iktidarını ağzına almayan ve onun içinde örgütlenemeyenler için rüzgarın tersten eseceğini hatırlatmaya gerek yoktur.

Kriz devrimci durum için muazzam olanak sunduğu gibi ona karşı hazırlık yapmamak kitleleri faşizm ve gerici-kıskacına bırakmak anlamına gelir.

2008 yılındaki bu gelişmeler esas olarak 2009 yılında yeni umutlar ekmektedir. Rüzgar ezilenlerden yana esiyor. 2009 yılı umutların büyütüleceği bir yıl olarak daha fazla mücadeleciler olacaktır...

Sendikal mücadele için zemin şimdi daha güçlü!

Ülkemizin içerisinde bulunduğu koşullar ve dünya genelinde yaşanan ekonomik bunalımın ağırlaştığı bir süreç içerisinde bulunuyoruz. Bu süreçte dünya genelinde ve Türkiye'de uygulanacak olan politikalar belli yönleriyle benzerlik taşımaktadır. Krizin somut yansımaları olarak hemen hemen bütün dünyada işçi çıkarımları gerçekleştirilmektedir. Henüz gelişmiş ekonomilerde olduğu gibi büyük işçi çıkarımları olmasa da özellikle krizin bundan sonraki yansımalarının ekonomisi Türkiye gibi olan ülkelere etkisi daha fazla olacaktır. Krizin merkezi konumundaki ABD'de herkes birbirini suçlu ilan ederken bir sorumlu arayanlar sonuçlarına bakıldığında görülecektir ki, sorumlular faturayı çalışanlara, emekçilere, işçilere çıkarmakta geç kalmadılar. Ege-men sınıfların ne tartıştığına değil somut olarak neler yaptıklarına bakmak gerekmektedir. Her zaman olduğu gibi sistem ne zaman ki, krize girdiğinde dünyada yoksullaşma dünden çok daha hızlı tırmanmakta en zengin ile en fakir arasındaki makas giderek daha fazla açılmaktadır. Buna karşı gösterilmesi gereken duruş yangından mal kaçırma çalışan ve sadece kendi çıkarlarını düşünen kesimlere karşı hayır diyebilmek ve direnç gösterebilmektir. Ülkemize bakıldığında genel olarak örgütsüzlüğün ve özelde işçi sınıfındaki örgütsüzlüğün yoğun olduğu görülmektedir. Ülke genelinde sendikali işçi sayısı en iyimser tahminle % 5'i kesinlikle geçmemektedir. **Yani % 95'lik bir kesim patronların inisiyatifi altındadır.** Bu da demek oluyor ki, krizi bizlere fatura edenlere karşı bir direnç mekanizması oluşturabilecek kitle oranı son derece düşüktür. Genel olarak işçi sınıfında sendikal örgütlenmenin oldukça yetersiz oluşu patronların işçiyi savunmasız bir biçimde yakalamasına ve sendikası olmadığı için haklarını savunamayan, söz hakkı dahi olmayan işçilerin başının çaresine bakması anlamına gelmektedir. **Buna neden olan en önemli faktör işçilerin büyük bir çoğunluğunun çeşitli gerekçelerden kaynaklı birlikte hareket edememesi, yani örgütsüz olmasıdır.**

Sendika her zamankinden daha önemli

Sendika demek işçi demektir. Aslında sendika patronlara karşı işçilerin örgütlü mücadelesinden başka bir anlama gelmemektedir. Sendikaların, işçilerin çalıştığı iş yerinde yaşadığı sorunları çözme perspektifiyle sorunları ele alır ve işçilerin sosyal refahını yükseltmek, onları

bilinçlendirmek, insanca çalışma koşullarını sağlamak, işyerinde güveni ve huzuru tahsis etmek gibi önemli amaçları vardır. Diğer yandan sendika, çalışma saatlerinin işçilerin sosyal yaşamına daha fazla zaman ayırmasını sağlamak amacıyla yeniden düzenlenmesini talep eder ve kanunsuz, hukuksuz, vahşi çalışma koşullarını reddeder. Sendika gerekli çoğunluk yetkisini aldığı takdirde toplu sözleşme yapma hakkına sahip olduğu için işçinin hakkını patrona karşı en iyi şekilde savunabilecektir. **Sendikanın anayasal bir hak olduğu unutulmamalıdır.**

Özellikle şimdiki koşulları düşündüğümüzde sendikal örgütlenme bugün dünden daha fazla önemlidir. Sonuç olarak sendikanın her derde deva görülmemesi, mükemmel işleyen

bir mekanizma olarak algılanılması da gerekmektedir. Sendika çözüm için kilit bir yerde durmakta ancak her kapıyı açabilen bir anahtar işlevi taşıyabilmesi de işçilerin iradesini açığa çıkarabilmesine, o sendikadaki demokratik koşullara, işçi ile olan iletişimine, tabanın taleplerini önem vererek kararların işçilerle birlikte demokratik bir şekilde alınmasına bağlıdır. Bunlar da yetmeyebilir.

Örneğin küresel kriz içerisinde bulunduğumuz bir dönemde sendikalar olağan üstü koşullarla karşılaştığı zaman krizin etkisini işçilere yansıtılmaması için elinden geleni yaparken, işçiler lehine en az olumsuz sonuçların yansıtılması için çaba sarf eder. Örneğin dünyanın en büyük otomobil firmalarında sendikalar üretimdeki yavaşlamadan kaynaklı işçi çıkarılması yerine çalışma saatlerinin düşürülebilmesini sağlayabilmiştir. Sendikal örgütlenmenin olmadığı fabrikalarda işçinin söz hakkı da olmadığından bu koşullarda çözüm için adım atılamamaktadır.

İşten atılmalar çok rahat gerçekleşmektedir. **Bu nedenle sendikanın söz, yetki ve karar hakkı anlamına geldiği de ortadadır.**

Kriz değil, sendikaların tutumu belirleyici olacaktır

Bundan sonraki süreçte işçi sınıfı nezdinde önemli bir süreç arz etmektedir. Önlerinde açıklığa kavuşturulması gereken bir mesele bulunmaktadır. Önce şu sorunun cevabı verilmek zorundadır. **Önümüzdeki dönem küresel kriz nedeniyle sendikal örgütlenme için şartlar daha mı elverişlidir yoksa, sendikal örgütlenme zorlaşacak mıdır?** Bu soruya yanıt vermeden önce süreci doğru şekilde anlamak önemlidir. Bir yandan küresel krizin sonuçları işçiler ve emekçiler

üzerinde tesir ederken diğer yandan yaşama her gün daha fazla direnmekte ve tutunmaya çalışmaktayız. İleriki dönemlerde toplumsal hoşnutsuzluğun dünya genelinde ve ülkemiz özgünlüğünde tırmanışa doğru geçeceğini kestirenlerin sayısı artmaktadır. Krize karşı atılan adımların halk üzerinde yaptırım anlamına geldiğini görebilmekte ve sistemin çirkin yüzünü bu durumlarda daha iyi tanımaktayız. Sosyal politikaların iflas ettiği, en zenginler haccinin giderek büyümesiyle beraber yoksullar hanesinin yüz milyon basamak tırmanışa geçiyor oluşunun önlenememesi krizin diğer bir yanını göstermektedir. Küreselleşmenin ideolojik argümanı olan "dünya zenginliklerinin toplumun tüm kesimlerince yararlanacağı" safatası son kriz de göstermektedir ki, tuzla buz olmuştur. Buraya kadar bunu herkes görebilir. Önemli olan bu tespiti yaptıktan sonra atacağımız adımların nasıl olması gerektiğidir. Bu gibi süreçlerde toplumsal hoşnutsuzlukla beraber halkımızın farklı arayışlar içerisine girmesi söz konusu olmaktadır.

Eğer sendikalar sendikal örgütlenmenin önemini bu süreçte etkin bir şekilde anlatabilirler ve aktif ve emek isteyen bir faaliyeti, bir programı önlerine koyarlarsa, örgütlülük düzeylerini yükseltebileceklerdir. Burada ön görüldüğü gibi en belirleyici faktör sendikaların kendisidir. Tarihe baktığımızda en kötü durumlarda, vahşi savaş koşullarında dahi sendikaların örgütlülüklerini genişletebildiği görülmektedir. **Süreç öyle bir gelişecektir ki, hiç örgütlenmenin olmadığı alanlarda işçi eylemleri gerçekleşecek ve sendika talebi daha da belirginleşecektir.** Bu nedenle "bu koşullarda bile zor örgütleniyoruz. Kriz geldi bundan sonra örgütlenmemiz daha zor" vb. tespitlere katılmıyoruz. Aksine direnişlerin, sendikal talebin daha da artacağı bir döneme girdiğimizi düşünürüz.

Bir direnişin kısa anatomisi

Desa ülkemizde deri sektörünün en büyüklerinden biri... 1800 işçi çalıştırmaktadır. Uluslararası markaların ülkemizdeki en önemli tedarikçisi, İMKB'de hisseleri işlem görüyor ve Türkiye'nin ilk 500 şirketi arasında yer alıyor. Ülke çapında yetmiş yakın ve yurtdışında on mağazası bulunmaktadır. Uluslararası marka olmak için ciddi yatırımlar yapmaktadır. Üretim yaptığı uluslararası markalar arasında **Marks&Spencer**, Prada, **Mulberry**, Debenhams, **El Cortes Ingles**, Burberry, **Marc Jacobs** (Louis Vuitton) bulunmaktadır. Desa bu markaların tedarikçisi olduğundan işyerinde gösterilecek "davranış kuralları"na da imza atmış bir firmadır.

Düzce'de üyelik çalışmalarının başlamasından kısa bir süre sonra sendika üyeleri işten çıkarılmaya başlandı. 29 Nisan 2008 tarihinde işçi çıkışları başladı. İşten atılmaya devam ederken, patron işyerine noter getirip, işçileri sendika üyeliğinden istifaya zorladı. İşçilere yönelik sorgu odaları oluşturuldu. Bu sorgularda sendikadan istifayı kabul etmeyenler işten çıkarıldı. Kısa bir sürede işten atılan işçi sayısı 41'e ulaştı. 2003 yılında faaliyete geçen Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde **ilk işçi direnişi** başlamış oldu. Bu direnişle işçiler ve sendika yöneticileri defalarca gözaltına alındı. Organize Sanayi'ye sokulmamak için savcılıktan karar çıkartıldı. Gözaltına alınan işçileri sendikal mücadeleden vazgeçirmek için özel muamelelere maruz kaldılar. Özellikle bu mücadelelerinin hapis ve para cezası olarak yaptırımları olacağı şeklinde gözdağı verilmeye çalışıldı. Mülki amirlikler Valilik, Belediye Başkanı, Sanayi Odası işçilerin direnişini kırmak için yoğun çaba harcadı. Tüm bunlara rağmen direnişçi işçiler yoğun psikolojik ve fiziksel baskı altında inançla direnişlerine devam ettiler.

Desa direnişi hem Organize'nin hem de Düzce'nin kaderini etkileyebilecek bir direnişti. Çünkü Organize'de 10 bine yakın işçi çok düşük ücretlerle, insanlık dışı koşullarda çalıştırılmakta ve kayıt dışı çalışma yaygın ola-

arak yapılmaktadır. Desa'nın Organize Bölgede kurulu bir işyeri olması, bölgede örgütsüzlüğün hakim olması nedeniyle Desa direnişinin başarısı kendini katlayan sonuçlar çıkarabilecek bir noktada durmaktadır.

Direnişin başlaması ile birlikte Düzce Emek Platformu'nun direnişe ciddi bir desteği geldi. Bu sahiplenme Düzce gibi küçük illerde patronların her kademedeki ilişkilerinin çok güçlü olduğu bölgede -ki sendika defalarca girişimde bulunmasına rağmen Düzce Valisi ile görüşmemiştir- direnişin etrafının Emek Platformu tarafından örülmesi, sendikanın ve işçilerin kararlı tutumu direnişe mesruluk kazandı. Özellikle yerel medyanın ilk günlerdeki direnişe mesafeli tutumu zaman içerisinde değişti ve direniş yerel medyada yerini aldı...

Bu süreçte çevre illerden de direnişe destek gelmeye başladı. Gözaltıların ilk yaşanmaya başladığı süreçte, Türk-İş sendikanın mücadelesine ve işçilerin sendika yöneticileri ile birlikte gözaltına alınmasına karşı tepki göstermemiş ve sendikaya sahip çıkmamıştır. **İstanbul Sendikaları Şubeler Platformu** ve bu konuda duyarlılık gösteren bazı sendikalar direnişe sahip çıkarak, Düzce'deki Desa direnişçilerini ziyaret etmişlerdir.

Desa'nın uluslararası çalışan bir firma olması nedeniyle kamuoyunun da uluslararası

Düzce; 29 Nisan 2008, Sefaköy; 3 Temmuz 2008

boyuta da taşınması oldukça önemliydi. Deri-İş Sendikasının bağlı bulunduğumuz (**Uluslararası Tekstil, Hazır Giyim ve Deri İşçileri Federasyonu**) ITGLWF ve (**Avrupa Tekstil Hazır Giyim ve Deri İşçileri Konfederasyonu**) ETUC-TCL ile birlikte yürüttüğü ve sürekli diyalog halinde olduğu bir örgütlenme çalışması oldu. İşçi çıkarılmaya başlanması ve patronun tüm girişimlere rağmen sendikayı ve bağlı olduğu yurtdışı konfederasyonlarını muhatap olarak görmemesi ve sürekli olarak sendikayı ve sendikacıları karalayarak nitelikte açıklamalar yapması aslında patronun sendika karşıtlığının açık bir göstergesi olarak karşımızda duruyordu.

Desa'da sendikalaşma çalışmalarımızda önemli bir aşamaya ise Sefaköy fabrikasında yürütülen çalışma ile girilmiştir. İşyerinde sendikal çalışma yapan Emine Arslan'ın faaliyetlerinden haberdar olan patron 3 Temmuz 2008'de onu işten attı. Ve Düzce'de başlayan direnişe Sefaköy'deki Emine Arslan'ın direnişi de eklenmiş oldu.

Desa'nın Sefaköy fabrikasında tek kadın işçinin direnişi çok kısa sürede kamuoyundan hak ettiği yankıyı buldu. Aynı zamanda polis ve zabıta da bilinen etkisi oldu. Gözaltı, baskı ve kesilen cezalara rağmen Emine Arslan eşine az rastlanır bir direnişi sergiledi bugüne kadar. Bu direniş kadın örgütlerinin, feministlerin Emine Arslan ve Desa direnişi etrafında harekete geçmesine neden oldu. Emine Arslan'ın direnişini çalışmasının merkezine koyan **Desa İle Dayanışma Kadın Platformu** kuruldu. Platforma gönüllü katılan kadınlar, İzmir ve İstanbul'da eylemler ve boykot çağrıları yapmaya başladılar. Desa direnişini yürüten sendikanın kamuoyu yaratma dışında Desa işçilerinin ve Emine Arslan'ın sesi ni kamuoyuna duyurmada aktif görev aldılar. Bu yönü ile hem kadın örgütleri ve hem de sendika, yaşanan bir sendikal direniş üzerinden ciddi deneyimler kazandı.

Sendikamız Avrupa'da ve dünyanın pek çok yerinde örgütlenmesi olan Avrupa'nın en ciddi sivil inisiyatifi olan işçi hakları savunucusu CCC- Clean Clothes Campaign (**Temiz Giysi Kampanyası**) ile ilişkiye geçti. CCC'nin temsilcileri Sefaköy'de direnişte olan Emine Arslan'ı ziyaret etti. CCC'den temsilciler patronla görüşme talebinde bulundular ancak kabul edilmediler. Desa'nın sendika karşıtı tutumundan vazgeçmesi sendikanın muhatap olarak kabul edilmesi ve atılan işçilerin geri alınması üzerinde şekillenen talepler Desa patronu tarafından hiç dikkate alınmadı.

Desa'nın tedarikçisi olan firmalardan da

bu duruma ciddi bir müdahale henüz gelmemişti. Sendika için meseleyi uluslararası kamuoyuna taşımaktan başka bir alternatif kalmamıştı. Bu girişimler kampanyaya dönüştü. Kampanya sadece Desa'ya yönelik bir kampanyaya değildi. Desa'nın en büyük tedarikçisi olduğu markalara yönelik bir kampanyaydı. Çünkü bu işçiler doğrudan bu markaların işçileri de sayılmaktaydı. ITGLWF, CCC ve Deri-İş Sendikası Desa'yı uluslararası kampanyaya çıkarma kararı aldı. İtalyan basınında 16 Kasım günü çıkan yazının ardından ITGLWF'in yapmış olduğu basın açıklaması ve sendikal dayanışma ağı Labour Start üzerinden açılan imza kampanyası ile uluslararası kampanya başladı. Ve bu kampanyaya Avrupa sendikalarından da destek geldi. Kampanyanın başlaması ile Marks&Spencer, El Cortes Ingles, Burberry, Marc Jacobs (Louis Vuitton) firmaları Desa'daki siparişlerini askıya almak zorunda kaldılar.

Kampanyanın başlaması sonrası alıcılarının bir kısmının siparişleri kesmesi üzerine Desa patronu sendika ile oturup konuşmaya karar verdi ve bu yönde halen görüşmeler devam etmektedir. Desa direnişi ile hem yerel düzeyde hem de uluslararası düzeyde eşine az rastlanır bir kampanya yürütülmektedir.

İşçi direnişlerinin kamuoyunda hak ettiği ilgiyi görmesi, kamunun gündemine taşınmasında ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır. Bunda sermayenin sözcüsü olan büyük medyanın taraflı tutumu en büyük etkenlerden biridir. Emekçilerin işçilerin sesini duyulmaması için özel çabalar harcanmaktadır. Özellikle kampanya boyutuna taşınan direnişlerde kamu desteğinin alınması için sendikalarla birlikte bu direnişi görünür kılabilecek unsurlara ihtiyaç duyulmaktadır. Desa ve Emine Arslan'ın direnişi geniş bir cephede sempati ile karşılanmış ve desteklemiştir. Meslek örgütlerinin, sendikaların, siyasi partilerin, yöre derneklerinin kadın örgütlerinin, feministlerin, emekçilerin, işsizlerin ev kadınlarının ilgi ve desteğini yanına alan bir direniş oldu. Bu ortak iş yapma adına ciddi bir deneyim birikimini de beraberinde getirdi. Desa patronu direnişin basında yer almaması için gösterdiği özel çabaya rağmen, görsel ve yazılı medyada yer alan bir direniş oldu. Desa ve Emine Arslan direnişi...

Şimdilik yerel ve uluslararası düzeyde yürütülen kampanya sonuçlarını vermiş ve Desa patronu sendika ile görüşme masasına oturmuştur. Desa direnişi sendikal örgütlenmede perspektifler sunacak bir deneyim olarak karşımızda durmaktadır.

İsrail saldırıyor, Filistin halkı direniyor. İşçiler, emekçiler olarak Filistin halkının onurlu direnişine etkin bir biçimde sahip çıkmak zorundayız...

Filistin halkının direnişi direnişimizdir!

Kan, gözyaşı, zulüm, açlık, çocuk çılgılığı ve her şeyden önce **DİRENİŞ** demektir Filistin. **İntifada** demektir, çocuk generaller demektir, tanka karşı taşla, tüfeğe karşı sapanla karşı koymak demektir. Yok sayılmak, görmezden gelinmek, ikiyüzlü emperyalist politikalar eşliğinde katledilmek demektir...

Filistin'le ilgili unutulmaması, unutturulmasına izin verilmemesi gereken en önemli noktalardan bir tanesi de 1968-70'li yıllarda Filistinli devrimci hareketler önderliğinde emperyalistlere ve onların ileri savaş karakolu pozisyonundaki İsrail'e karşı savaşta Türkiyeli devrimci ve komünistlerin bizzat Filistin'e giderek orada, direnişin içinde yer almalarıdır. Bu dönemde sadece Türkiyeli devrimci ve komünistlerin sahiplendiği bir direniştir Filistin halkının direnişi.

27 Aralık 2008'de İsrail Hamas'ın "ateşkesi uzatmaması" üzerine Filistin'e havadan bir kez daha saldırı. Yüzlerce insan evlerinde, okullarda, hastanelerde, sokak ortasında İsrail saldırısı sonucu hayatını kaybetti. Hava saldırısından birkaç gün sonrada İsrail kara hareketine başladı. İsrail'in saldırdığı Gazze, uzun zamandır dışarı ile tüm ilişkisi kesilmiş, bir lokma ekmeğe bile muhtaç hale getirilmiştir. Gıda, ilaç, su vb. temel ihtiyaçların Gazze'ye girmesine izin verilmiyordu. Zorunlu ihtiyaçlarını Mısır'a açtıkları yer altı tünelleri ile sağlamaya çalışıyorlardı. Gazze'nin yanbaşındaki Mısır sınır kapılarını kapatmış, diğer Arap devletleri yardım için herhangi bir çaba içerisinde bile bulunmamışlardır. BM, İsrail saldırganlığını kınama kararı bile çıkarmayarak emperyalizmin aracı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. ABD'nin İsrail'e olan sınırsız desteği sürmekte, AB emperyalizmi bölgede etkin güç olma hesaplarıyla "arabulucu" rolü üstlenmektedir.

Bu katliam, İsrail'in sınırlarını genişletme, Filistin'i sıkıştırma hedefiyle sınırlı bir adım değildir. ABD'nin Ortadoğu projesinin bir parçasıdır. Bölgede ılımlı İslam modelini oturtmak amaçlı son yıllarda devreye konulan kapsamlı planın bir aşamasıdır. Hamas'ın bu politikalara uyumlu hale getirilmesi, bu olmadığında tasfiye edilmesi amaçlanmaktadır. Emperyalist politikalara uyumlu işbirlikçi Abbas'ın desteklenmesi boşuna değildir.

Bilindiği gibi 1970-80'li yıllarda ABD'nin "Yeşil Kuşak" adını verdiği proje hayata geçirilmeye başlandı. ABD, rakibi SSCB'nin önünü kesebilmek, dünyanın tek hakimi olabilmek için, bir kuşak gibi SSCB'nin etrafını sarmak amacıyla Hamas, Hizbullah vb. gibi gerici-dinci akımları bizzat kurarak, kurulmasına destek vererek bu projeyi uygulamaya soktu. Bu projeye SSCB'nin önü dinci-gerici devletlerle kesilmeye çalışılacaktı. Böylece İsrail, kurulan bu gerici-dinci örgütleri askeri olarak eğiterek, silah yardımı gerçekleştirerek yerini aldı. Türkiye ve Afganistan'daki, Ortadoğu'daki dinci hareketlerin gelişmesinin önü bu dönemlerde açıldı. Bugün ABD'nin ve onun uşaklarının "düşman" olarak gösterdiği Hamas, Hizbullah, El Kaide, Taliban, vb. gibi örgütler bizzat ABD'nin ve onun uşaklarının kurduğu, kurulmasına göz yumduğu hareketlerdir.

Son yıllarda ise emperyalizm Ortadoğu'da ılımlı İslam modeli doğrultusunda yarattığı bu güçleri tasfiye etme yönelimine girdi. Yeni dönemin politikalarına uygun yeni güçler sahneye konuldu. Filistin'e yönelik bu yeni saldırıyla Hamas tasfiye edilecek, işbirlikçi Abbas'la yola devam edilecektir.

İşçiler, emekçiler olarak olayların/olguların altında yatan gerçekliği bilerek ve temsil ettiğimiz, parçası olduğumuz sınıfın penceresinden, onun bakış açısıyla bakmamız gerekiyor. İşçi sınıfı olarak her zaman, emperyalistlerin, onların uşaklarının, yaşadığımız ülke egemenlerinin, patronların sömürü çarkı içinde eziliyor, kırımımızın son damlasına kadar sömürülüyoruz. Patronların zenginlik, zevk ve sefahat içinde yaşamaları işçi sınıfının ve yoksul emekçilerin ne kadar sömürüldükleri ile ilgilidir. Filistin'deki katliam ve orada gerçekleşen direniş bu gerçekliğin bir parçasıdır. Egemenler ve uşakları saldırıyor, katlediyor, Filistin Halkı direniyor. Bizler açısından sorun Hamas'ın "ateşkesi uzatmaması" ya da "uzatmaması" değil, Filistin halkının; çoluk-çocuk, yaşlı-geç, kadın-erkek katledilmesidir. Orantılı ya da orantısız güç kullanılması değil, ortada duran KATLIAM'dır. Bugün "Hamas" bahane edilerek Filistin halkı katlediliyor. Bizlerin, gerçekliğe, var olan katliamlara bu pencereden yani "katledilen Filistin

halkının penceresinden bakmamız gerekiyor. Amerika dün Irak'ı Saddam'ı bahane ederek işgal etti. Fakat daha önceki süreçte Amerika'nın Irak'ı ve Saddam'ı desteklediği ve çeşitli anlaşmalarla silahlandırdığı biliniyor. Irak'ta da katledilen yoksul Irak halkı oldu, direnişi sahiplenen de yine yoksul Irak halkıydı.

Egemenlerin-patronların çıkarları tüm dünyada ortaktır. Buna karşılık işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkın çıkarları da ortaktır. Filistin halkına karşı gerçekleştirilen bu katliam, tüm dünyadaki halklara karşı gerçekleştirilen bir katliamdır. Dünyanın neresinde olursa olsun tüm işçiler, emekçiler bu gerçekliği bir an bile olsun aklından çıkarmamalıdır.

Adına Türkiye denilen coğrafyada yaşayan biz işçiler, emekçiler hiçbir tereddüt göstermeden sadece ve sadece temsil ettiğimiz ve bir parçası olduğumuz sınıfı

TC devletinin İsrail'le imzaladığı anlaşmaları, askeri ve sivil ihaleleri anlatarak, Filistin halkının katledilmesinde TC devletinin payını teşhir etmeliyiz. Egemenlerin çıkarlarının ortaklığını teşhir ederken yoksul emekçi halkın çıkarlarının ortaklığını da ısrarla anlatmalıyız. Filistin halkının yalnız olmadığını, Türkiyeli işçiler ve emekçiler olarak bulunduğumuz her alanı direnişin mevzileri haline getirerek göstermeliyiz. '68'deki direniş ve direnişi sahiplenme geleneğini işçi sınıfı içinde tekrar harlandırmalıyız.

fin tarihsel tecrübesinden ve gelecekle ilgili oluşturduğu gerçeklikten hareketle Filistin halkının direnişinin yanında, onun bir parçası olmalıyız. Filistin halkının direnişinin Hamas'a indirgenmesine izin vermemeliyiz. Türkiye'deki yoksul emekçi halkın geleceğinin Filistin halkının geleceğinden bağımsız olmadığını unutmamalı, unutulmasına izin vermemeliyiz. Sınırsız, sınıfsız bir dünya kurgulayan işçi sınıfının bir parçası olan bizler çalıştığımız, bulunduğumuz her yerde Filistin halkının direnişinin temsilcileri olmalıyız. Filistin halkının yaşadığı zulme karşı barikatlar oluşturabilmek için alanlara çıkmalı, iş alanlarımızda bu katliam karşısındaki direnişe ortak olmak için iş yavaşlatma, durdurma gibi eylemlilikler, bilinçlendirme toplantıları, basın açıklamaları vb. etkinlikleri en kısa zamanda ve en etkin bir biçimde gerçekleştirebilmenin zeminini yaratmalıyız.

Biz işçiler, emekçiler hiçbir tereddüt göstermeden sadece ve sadece temsil ettiğimiz ve bir parçası olduğumuz sınıfın tarihsel tecrübesinden ve gelecekle ilgili oluşturduğumuz gerçeklikten hareketle Filistin halkının direnişinin yanında, onun bir parçası olmalıyız.

Direniş! İşgal! Sınıf kinimiz büyüyor!

Sinter işçileri kararlı!

Dudullu Organize Sanayi Sitesi'nde kurulu bulunan Sinter Metal Fabrikası'nda işçilerin direnişi sürüyor.

Yaklaşık 500 işçinin çalıştığı fabrikada, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle patron tarafından işten çıkarılan işçiler, haklarını almak için mücadele etmekte kararlı.

DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye olan 35 işçinin işten çıkarılması üzerine ertesi gün gündüz vardiyasından da 80 işçi sendikaya üye oldu. İşten atılan arkadaşlarına destek vermek için fabrika önünde eylem yapan işçilere kapıları kapatılarak işten çıkarıldıklarını duyuran patronun bu tutumuna karşı işçiler kapılardan atlayarak fabrikayı işgal etti. 22 Ara-

lık günü fabrika işgaline başlayan işçiler, 3 gün boyunca fabrikayı kapattı. Direnişlerine farika kapısı önünde devam eden Sinter işçilerinin morali oldukça yüksek. Çeşitli bölgelerde direnişte bulunan işçilerin ziyaret ettiği Sinter işçilerine birçok sendikadan da maddi ve manevi destek geliyor.

Sinter patronunun fabrikadan makinelerin bir kısmını çıkardığı konuşuluyor. Fabrikadan büyük makinelerin alınmasını ve üretimin başka bölgelere taşınmasını engelleyeceklerini dile getiren Sinter işçileri ise kararlı. İşçilerin direnişi son dönemlerde giderek artan fabrika işgallerinin bir örneğini oluşturuyor. Alacakları ödenmeyen ve sendikaya üye olmaları bahane edilerek işten atılan işçiler, önemli bir çıkışla fabrikaları işgal ediyor. Ancak yine Sinter örneğinde olduğu sendika bu

direnişleri taşıyacak iradede yoksun kalıyor ve "direniş fabrika önüne" taşıyor. Böylelikle patronlara üretimi başka alanlara taşımak için zemin yaratılmış oluyor. Sinter direnişi sendikaların sınıfın ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak olduğunu bir kez daha gösterdi. Sinter aynı zamanda sınıf sendikacılığı anlayışına duyulan ihtiyacın yakıcılığını da gösterdi. Sinter direnişinin başarıya ulaşması, kazanımla sonuçlanmasında kamuoyu desteği de önemli bir rol oynuyor. Krizle birlikte artan işsizliğe ve örgütsüzlüğe karşı direniş bayrağını yükselten işçilere destek olmak, seslerine ses katmak bugün için büyük önem taşıyor.

Ünsa işçileri; haklarımızı alacağız!

Samandıra'da kurulu bulunan Ünsa Çuval Fabrikası'nda çalışan işçiler kriz bahane edilerek işten atıldı.

Alacakları ödenmeyen 300 işçi direnişe geçerek fabrikayı işgal etti. 2008 yılının son günlerinde fabrikayı işgal eden işçiler yeni yıla fabrikada direnişle girdi. İşçiler, jandarma tarafından yapılan baskınla gözaltına alınarak fabrikadan çıkarıldı. Patronun 5 Ocak ve sonrasında ödeme yapılacağı sözü üzerine fabrika önüne gelen işçiler, verilen sözlerin tutulmaması üzerine güvenlik elemanlarını etkisiz hale getirerek fabrikaya girdi. İşçilerin bu eylemine saldıran Jandarma, aralarında DISK Örgütlenme Daire başkanı Ali Rıza Küçükosmaoğlu'nun da bulunduğu 55 kişiyi gözaltına aldı. İşçiler Taksim Tramvay durağında yaptıkları eylemle seslerini duyurmaya çalıştı. İşçilerin direnişine des-

tek vermek amacıyla İHD İstanbul şubesi tarafından bir dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. İşçilerin fabrika önünde direnişleri sürüyor.

Asemet işçisi grevde!

Bursa'da kurulu bulunan ve Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Asemet Otomotiv Yan San. ve Tic. A.Ş.'de aylardır devam eden Toplu İş Sözleşmesinde patronun yüzde 4'lük zam teklifini kabul etmeyen sendika 2008'in son gününde fabrika kapısına grev pankartı astı. İspanyol-Türk ortaklığı ile kurulan ve otomotiv üretimi yapan fabrikada işçiler aylık ortalama 600-700 TL'ye çalışıyor. 2 aydır maaşlarını alamayan işçiler sendikanın öncülüğünde greve gitti.

Tezcan Galvaniz'de yılginlık yok!

Kocaeli Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Tezcan Galvaniz Fabrikası işçileri 83 işçinin işten çıkarılmasını protesto ederek D-100 karayolunu trafiğe kapattı. 26 Aralık günü kar ve yağmur altında gerçekleşen eylemde işçiler verilen sözlere rağmen işten çıkarmaların devam et-

mesini protesto etti. Polisin kurduğu barikatları aşmış 24 km yürüyerek İzmit kent merkezine gelen işçiler burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 29 Aralık günü sabah vardiyasında fabrikayı işgal eden işçiler işten atılanların geri alınmasını istedi. 250 işçinin katıldığı işgale saldıran Jandarma, iki gün süren kuşatmanın ardından yapılan görüşmeler sonucunda işgali sona erdirdi.

İşçilerin direnişi fabrika önünde devam ediyor. Tezcan Galvaniz işçileri yaptıkları eylemlerle haklarını almakta kararlı olduklarını baskılara rağmen yılmayacaklarını haykırıyor.

Krizin yükünü taşımayacağız

29 Kasım 2008 günü Ankara'da KESK ve DISK tarafından krize, işsizliğe, zamlara, yoksulluğa karşı emek barış ve demokrasi mitingi düzenlendi.

Ülkenin çeşitli bölgelerinden binlerce emekçi mitinge katıldı. Mitingte hep bir ağızdan krizin sorumlusunun emekçiler değil patronlar ve AKP hükümeti olduğu haykırıldı. Mitingte devrimci kurumlar da kitlesel katılım sağladı. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik "Sermaye için kurtarma paketleri, emekçiler için işsizlik, açlık, sefalet. Kapitalist krizin yükünü taşımayacağız. Korkularını büyütelim" pankartı açtı. Birlik-Mücadele- Zafer önlükleri giyen DDSB kitlesi emekçilere mücadele çağrısı yaptı.

Filistin halkının yanındayız!

7 Ocak 2009 günü Türk-İş'in çağrısıyla Taksim'de toplanan binlerce işçi kriz gerekçesi ile gündeme gelen saldırıları ve İsrail'in Filistin'e yönelik saldırısını protesto etti. Türkiye'nin İsrail ile yapılan anlaşmalarının iptal edilmesini isteyen işçiler, talepleri için mücadeleyi büyütme çağrısında bulundular. Tünel'den Taksim Meydanı'na yürüyen işçiler 'Krizin yükünü red ediyoruz, İsrail'in vahşetini lanetliyoruz' yazılı pankart taşıdılar. Türk-İş'e bağlı birçok sendikaların genel başkanları, TMMOB, KESK Genel Başkanı, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri katıldı. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de flamalarıyla eylemdeki yerini aldı. İşçiler Deri-İş Sendikası'nın örgütlediği DESA mağazası

önünden geçerken sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılmasını istedi. İşçiler Taksim Meydanı girişine geldiklerinde polis barikatı ile karşılaştılar. "Emekçilere değil İsrail'e barikat", "Barikat kalksın yürüyüş başlasın" sloganları ile polisin tutumunu protesto eden işçiler bir süre oturma eylemi yaptı. Polisler yapılan görüşmelerin ardından barikat kaldırıldı. İşçiler Taksim Meydanı'na çıktı. Eylemde, birleşik mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

D
i
r
e
n
i
ş
i
r
e
r
d
a
y
a
n
-
İ
ş
m
a
y
i
a
b
ü
y
ü
r**!**

